

Študentské ŇÚS

ČÍSLO 1
Šk. rok 2015/2016

DECEMBER / 2015

Z obsahu:

Najlepší exponát výstavy Stredoškolskák 2015

Autosalón 2015

Mikuláš na škole

Imatrikulácia

Študentská kvapka krvi

Obsah

4 Slávnostné otvorenie školského roka 2015/2016

5 Stavbársky deň

10 Stredoškolač 2015

11 Imatrikulácie 2015

12 Exkurzia Viedeň

14 Mikulášska besiedka pre deti

16 Vianočná akadémia

17 Naša tvorba

19 Leto, na ktoré sa nezabúda

Redakčná rada

Redaktori: Mária Gughová, Veronika Malíková

Pedagogická spolupráca: Mgr. Adriana Vendrinská

Technická spolupráca: Ing. Pavol Kňazík

Úprava textov: Mgr. Adriana Vendrinská

Jazyková korektúra: Mgr. Adriana Vendrinská

Zdroj foto: www.sospb.sk

E-mail: nus@centrum.sk

Milí čitatelia!

Rok 2015 bol pre mnohých z nás zaujímavý. Sme ľudské bytosti, ktoré cítia, máme možnosť vnímať všetko vókol seba, dokážeme sa vcítiť do niekoho druhého a vnímame ho svojím srdcom. Preto si myslím, nemali by sme zabúdať kto sme, čo sme a čím sme. Sme ľudia, ale občas na to zabúdame a správame sa neľudsky. Ublížujeme jeden druhému a závidíme. Niekedy ani netušíme, čo všetko človek obetoval a čomu musel čeliť, aby niečo v živote dosiahol. Často vidíme len to, čo už je vybudované, ale nie drinu, ktorá za všetkým stála. Nikdy sa nesmieme vzdávať, ale stále bojovať. Aj po niekoľkých neúspechoch sa nemôžeme vzdať, musíme si zobrať lekciu, hľadať, kde sme zlyhali a spraviť nápravu! Myslím si, že každý z nás si v živote prešiel obdobím, ktoré ho poznačilo. Život nie je prechádzka ružovou záhradou. Nie je umenie prežívať ho, ale užívať si ho. Vždy nám niečo pridá do cesty, zakaždým bude skúšať našu vytrvalosť, našu zdatnosť. Bude skúšať, či obstojíme v skúške života. Je to ako v škole, len s tým rozdielom, že v škole ti najprv vysvetlia učivo a následne ťa skúšajú. V živote však nie, dostaneš lekciu a hneď máš aj skúšku.

Základom je, myslím si, niečo pre seba urobiť, niečo dokázať. Je jedno, koľko máš rokov, aký máš vzhľad, či si z Anglicka alebo z Ázie, na tom vôbec nezáleží. Vždy môžeš a vždy máš šancu niečo v živote dokázať, len ty sám musíš chcieť! V prvom rade si určí ciele. To, čo chceš ty. Pre mňa je prioritou úspešne ukončiť školský rok a následne zmaturovať. Keď budeš ku veciam a sám ku sebe ľahostajný, nikdy nič v živote nedosiahneš!. Myslím, že je čas sa nachvílu v tomto uponáhlanom svete zastaviť, urobiť si čas sám na seba, vstúpiť si do svedomia, spomenúť si, čo som urobil/a, konal/a zle v roku 2015 a začať konať. Nikdy nezmeníš svet, ale stačí, keď zmeníš seba, svoj prístup a veci sa pohnú k lepšiemu.

Šťastný nový rok 2016, nech je pre vás výnimočný a oveľa úspešnejší ako ten predošlý.

Lucia Koleková, III.A

Sme ženy :-)

Nečítame žiadne návody.

Skúšame gombíky tak dlho, až to vyjde.

Nepotrebujeme alkohol, aby sme sa strápnili. To zvládneme aj bez neho!

Keby sme boli vtáky, vedeli by sme úplne presne koho označujeme ako prvého!

Nie sme náladové, sme „emočne flexibilné“.

Najkrajšie slová na svete? „Ideme nakupovať!“

Nemáme žiadne vady! Sú to naše špeciálne efekty!

Ženy musia vyzeráť ako ŽENY a nie ako otapatované kosti!

Odpúšťať a zabúdať? To nepôjde, nie sme ani Ježiš, ani ešte nemáme dostatočne rozvinutého Alzheimera.

My ženy sme anjeli a ak nám niekto odlomí krídla, letíme ďalej - na metle! Sme totiž flexibilné!

Na našom náhrobku bude nápis: „Čo čumíš tak blbo? To vieš, že by sme radšej ležali na pláži!“

Áno, to sme MY ŽENY, sme jedinečné!

Aj vás sme rozosmiali? O to nám predsa išlo...

Vaše redaktorky Majka a Veronika

Slávnostné otvorenie školského roka 2015/2016

2. septembra 2015 (prvý deň nového školského roka) sme sa zišli, ako tradične, v KINE MIER. Nový školský rok za prítomnosti žiakov a pedagógov slávnostne otvoril riaditeľ školy Ing. Ján Kunovský.

Začiatok školského roka - (zľava) Ing. Bednár, Ing. Kunovský, RNDr. Jánošíková, Ing. Trepáčová

Ochrana života a zdravia

Zahryzne sa a nepustí...

16. septembra 2015 sa naši druháci zúčastnili kurzu Ochrana života a zdravia (OŽAZ), ktorý sa konal na lúke pod Maníncom. V dňoch 22. - 24. septembra 2015 sa kurz uskutočnil pre žiakov tretieho ročníka študijných odborov. Žiaci mali možnosť pozrieť si ukážky z výcviku služobných psov z Okresného veliteľstva policajného zboru a Mestskej polície v Považskej Bystrici. Najväčší záujem bol o horolezeckú stenu horolezeckého oddielu Manín v Hypernove.

Rodení ostreľovači

III.A po horolezeckom výkone

Samuel Levko sa výšok nebojí

V tak mladom veku a už zatknutá?

Stavbársky deň – deň, ako každý iný, no predsa niečím výnimočný

18. septembra 2015 na našej škole prebiehal III. ročník Stavbárskeho dňa, ktorý bol zároveň súčasťou Považskobystrického jarmoku. Už od rána bolo pred školou ako na mravenisku. Žiaci opustili svoje dielne, triedy, odborné učebne a svoje „dočasné stany“ si rozložili pred budovou školy, ktorá sa nachádza v centre mesta.

Priamo pred očami okoloidúcich návštevníkov prezentovali svoje zručnosti a remeselné schopnosti. Svoje miesto tu mala aj chorvátska firma Chromos Svjetlost, ktorá prezentovala svoje viac než 100-ročné skúsenosti z oblasti výroby farieb.

V tento deň sa otvorili brány školy aj žiakom 9. ročníkov základných škôl, ktorí si prezreli priestory školy. Dá sa povedať, že najviac ich zaujali odborné učebne. Ich kroky viedol záujem o niektorú z mnohých profesií, ktoré sa na našej škole vyučujú.

Stolári nadchýnali okoloidúcich svojou zručnosťou pri montáži balkónovej zostavy, výrobe korýtka a studne a strechári zasa ukázkami pokrývania strechy. Sadrové figúrky a obrázky si návštevníci odnášali od montérov suchých stavieb, tí zároveň predvádzali prácu so sadrokartónom.

Dušan Vala a Richard Hladký prezentovali montérov suchých stavieb

Aj stolári sa zapotili, a to pod odborným dohľadom majstra Suchára...

Prvé miesto opäť naše...

Vysokom Mýte uskutočnil 5. ročník Medzinárodnej súťaže v remeselných zručnostiach ŘEMESLO/SKILL 2015. Časť plochy námestia, priamo pred radnicou Mestského úradu, sa premenila v skutočné stavenisko. Súťažiaci riešili zadané úlohy a vzniknuté problémy ako na reálnej stavbe. Súťaže sa zúčastnilo celkom 56 žiakov z 18 škôl. Súťažili v dvojčlenných družstvách, ktoré tvorili žiaci tretích ročníkov stredných odborných škôl a učilíšť z ČR, Maďarska, Poľska a Slovenska. Po celkovom spočítaní bodov sa naši montéri suchých stavieb umiestnili na štvrtom „zemiakovom“ mieste. V súťaži odboru obkladač získali Róbert Gombár a Marek Luliak z III.A triedy 1. miesto!!!!

Naši (Robo Gombár, Marek Luliak – vpravo) a ostatní priamo na námestí vo Vysokom Mýte

Európsky deň jazykov

25. septembra 2015 sa na našej škole uskutočnil Európsky deň jazykov. Žiaci študijných odborov mali tak možnosť preukázať svoje vedomosti a zručnosti z anglického jazyka. Ocenenie získali traja žiaci, ktorí získali najväčší počet bodov. Na prvom mieste sa umiestnil Samuel Krasňan z II.A, na druhom Jaroslav Masiarik z III.A a na treťom Peter Nadhajský z II.A.

Víťazi (zľava) 1. Samuel Krasňan, 2. Jaroslav Masiarik, 3. Peter Nadhajský a naše angličtinárky – vpravo Ing. Lukáčová, vľavo Mgr. Petrášová

Okresné kolo v cezpoľnom behu

29. septembra 2015 sa na ZŠ na Rozkvetě uskutočnilo okresné kolo žiakov stredných škôl v cezpoľnom behu .

Našu školu reprezentovalo družstvo chlapcov v zložení: Mário Martinka (II.A), Kontil Filip (I.A) a Gašperík Filip (III.A). V súťaži družstiev skončili na peknom 3. mieste a Mário Martinka obsadil v súťaži jednotlivcov krásne 2. miesto.

Filip Gašperík bežal ako o život!

Naše družstvo(zľava) Filip Kontil, Mário Martinka a Filip Gašperík

Okresné kolo vo veľkom futbale chlapcov SŠ

2.októbra 2015 sa futbalový štadión v Považskej Bystrici stal svedkom obvodného kola vo veľkom futbale chlapcov SŠ. Zúčastnili sa ho 4 družstvá zo SŠ v Považskej Bystrici. Našu školu reprezentovalo družstvo zložené hlavne z prvákov zo športovej triedy a chlapci z vyšších ročníkov. Chlapci sa umiestnili na krásnom prvom mieste.

Naše futbalové hviezdy

(z prava doľava)

Gašperík Filip III.A (vpravo hore)

Jeleník Roman II.B

Ligas Pavol IV.A

Galko Matúš IV.A

Meliš Michal I.B

Gabriš Denis II.B (vpravo dole)

Birošík Viliam I.B

Valjent Michal I.A

Kolár Miroslav I.A

Masničák Matúš I.A

Šepeš Kristián II.B

Ftáček Stanislav I.B (v strede)

Chýba nám už len ich vedúci Mgr. Jaroslav Barbosa!

Zmierenie alebo Dobrodružstvo pri obžinkoch

Ján Palárik: Zmierenie alebo Dobrodružstvo pri obžinkoch

Dňa 06. 10. 2015 naše kroky viedli do Bratislavy, a to na umelecké dielo s názvom Zmierenie... Je to jedno z najznámejších diel matičného obdobia. Je to veselohra o zmierení, dobrodružstve, hrách lásky a náhody. Zmierenie nie je iba podaním si rúk znepriatelených strán, ale aj poznaním, zmierením sa so svojimi vlastnými predsudkami. Palárikova viera v divadlo je nákazlivá, poučená žánrom svetovej komédie, a pritom nastoľuje národné témy, myšlienku tolerancie a znášanlivosti... národnostnej, triednej, ale aj mužsko-ženskej, rodovej.

Príbeh nám ponúkol možnosť prežiť s hercami Slovenského národného divadla príjemné chvíle, zaujímavé zvukové a skvostné tanečné vystúpenie súboru Luk.dance.

Hlavné postavy stvárnil Dominika Kavaschová, Petra Vajdová, Dano Heriban, Marián Geišberg, Milan Ondřík, František Kovár, Jana Olhová a ďalší.

Ďakujem za krásny umelecký zážitok!

Žiadna kamufláž

Naši druháci nadstavbári (Rodo Kapuš, Leszek Borowko – vľavo a Lukáš Lieskovský, Denis Krabáč – vpravo od pána Kovára) pod fotky mali šťastie! Podarilo sa im odchytiť odchádzajúceho Františka Kovára a spraviť si foto!!!

Autosalón 2015

9. októbra 2015 žiaci učebného odboru autoopravár - mechanik a autoopravár - elektrikár navštívili v Nitre výstavu Autosalón 2015. Na exkluzívnej prehliadke v Nitre bolo 210 vystavovateľov. Prvýkrát sa na Slovensku prezentovalo aj 46 vystavovateľov z Číny. Medzi vystavované kusy patrili: Aston Martin, Bentley, Cadillac, Citroen, Corvette, Dacia, DS, Ferrari, Fiat, Ford, Honda, Jaguar, Jeep, Kia, Lamborghini, Land Rover, Maserati, Maybach, Mazda, Nissan, Opel, Peugeot, Piaggio, Range Rover, Renault, Rolls Royce, Smart, Suzuki, Škoda, Volkswagen. Počas výstavy prebiehali aj testovacie jazdy.

Naša skúsenosť

Myslíme si, žiadna výuka nenahradí priamy kontakt so skvostami svetového automobilového priemyslu!!!

Cesta k povolaniu...

22. októbra 2015 sa uskutočnil XIV. ročník burzy informácií, ktorá je určená na pomoc žiakom základných škôl pri rozhodovaní sa o svojom budúcom povolaní. Na akcii pedagógovia našej školy informovali prítomných o možnostiach štúdia na našej škole v novom školskom roku 2016/2017 a zároveň žiaci svojimi výrobkami a praktickými ukážkami priblížili remeslá odboru autoopravár, montér suchých stavieb a stolár.

Záujem o našu školu bol určite veľký

Dobre, lepšie, najlepšie...

Žiaci našej školy sa 28. októbra 2015 zúčastnili hudobno-zábavného programu s názvom Dobre, lepšie, najlepšie. Netradičný výchovný koncert (zameraný na rockovú hudbu) sa konal v priestoroch Kina Mier v Považskej Bystrici. Dozvedeli sme sa, ako na nás vplyva umenie a krása, ako naše nevyužité schopnosti môžeme využiť dobrým, lepším alebo dokonca tým najlepším spôsobom. Účinkujúci nás potešili piesňami, ktoré počúvali naši rodičia a stále počúvajú aj niektorí z tej našej (mladšej) generácie.

Festival outdoorových filmov

Medzinárodný festival outdoorových filmov je súťažná putovná prehliadka outdoorových filmov. Festival je zameraný na športy i život s outdoorovou tematikou, na filmy dobrodružné, extrémne, adrenalínové, ale tiež cestopisné. Filmy nás zavádzajú do rôznych miest našej planéty, ukazujú mentalitu a kultúru tamojších obyvateľov. Zavádzajú nás do prostredia, kde sa bežný „smrteľník“ nedostane. Mnoho filmov má veľký sociálny a citový náboj.

Filmy sa na nič nehrajú, to, čo divák vidí, je skutočnosť, ktorá sa odohrala. Sú jedinečné a neopakovateľné.

My sme si pozreli aspoň pár z nich:

1. Bike 2 Boat Norvay
2. The Steppe of Misfortuna
3. Zam fo(u)r wheels
4. Velká cena větroňů

Spolupráca so študentmi

S prácou mladých učňov je radnica spokojná

V septembri tohto roku Mesto Považská Bystrica a stredná odborná škola (bývalé SOU stavebné) odštartovali užšiu spoluprácu. Študenti v rámci svojej praxe realizovali pre radnicu menšie opravy a rekonštrukčné práce. Obnovili priečelie a poddašie na dome smútku v Považskej Teplej, ako aj starý prehnitý kríž na cintoríne.

SPOLUPRÁCA

Študenti sošky realizovali rekonštrukciu domu smútku v Považskej Teplej. - Rozhodli sme sa, že využijeme našu veľmi dobrú spoluprácu so strednou odbornou školou a zákazky podobného charakteru sa budeme snažiť zadávať práve študentom tejto školy. - povedal na margo nadviazania spolupráce primátor mesta Karol Janas. Toto partnerstvo prináša podľa neho viacero výhod. - Jednak sa študenti budú môcť priamo podieľať na prácach, ktoré budú ich budúcním povoláním a samozrejme je to veľmi výhodné aj z hľadiska finančného. Ponuky, ktoré nám dáva SOŠka, sú neporovnateľné s komerčnými ponukami. - skonštatoval. - Je jasné, že nie všetko môžu robiť študenti a naďalej budeme časť prác riešiť cez komerčné firmy, ale keď budeme môcť zapojiť mladých remeselníkov, tak

s nimi radi budeme spolupracovať.

Vždy dodržia naše kvalitatívne požiadavky a cenová ponuka je veľmi priateľná. - zdôraznil primátor.

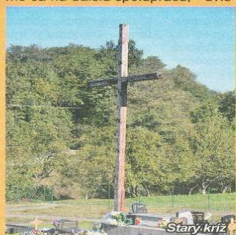
ZAPOJILI ŽIAKOV STAVEBNÝCH A STOLÁRSKYCH ODBOROV

Na rekonštrukcii domu smútku v Považskej Teplej sa podieľali najmä žiaci stavebných odborov, murári, operátori stavebnej výroby. - Práca realizovaná pod dohľadom majstra odborného výcviku, ktorý dozeral na kvalitu práce a bezpečnosť žiakov. - skonštatoval riaditeľ SOŠ Ján Kunovský. Okrem domu smútku sa šikovné ruky mladých soškárov pričínili aj o obnovu kríža na cintoríne, ktorý bol už starý a spráchnivený. - Pri obhliadke domu smútku sme zaregistrovali, že kríž je v dezo-látom stave. Rozhodli sme sa, že spravíme nový. Vyrobili ho zo smrekových hranolov stolári druháci. - povedal nám majster stolárov Roman Suchár.

RADNICA JE NADMIERU SPOKOJNÁ

Prvá lastovička spoločnej spolupráce mesta a sošky sa osvedčila. Práca sú odvedené kvalitne. - Chcela by som poďakovať učňom SOŠky za peknú prácu, ktorú odvedli, tešíme sa na ďalšiu spoluprácu. - uvie-

dla vedúca odboru správy, údržby a služieb mesta Jana Mičková. Do budúca by chceli dať mladým stolárom urobiť aj stojan pod kríhu na starý a nový cintorín, ako aj lavice pod prístrešok v Orlovom. M. Kollárová

V septembri tohto roku mesto Považská Bystrica a SOŠ Považská Bystrica odštartovali užšiu spoluprácu. Študenti v rámci svojej praxe realizovali pre radnicu menšie opravy a rekonštrukčné práce. Obnovili priečelie a poddašie na dome smútku v Pov. Teplej, ako aj starý prehnitý kríž na cintoríne.

Turnaj o pohár riaditeľa školy

16. november 2015 bol dňom, kedy sa na našej škole uskutočnil turnaj vo futbale a stolnom tenise.

Futbalový turnaj:

Počet zúčastnených družstiev: 8 (7 hráčov v družstve)

Poradie:

1. miesto: IV.A
2. miesto: II.A
3. miesto: II.B

Najlepší strelec turnaja: Pavol Ligas IV.A

Stolnotenisový turnaj (chlapci): Počet zúčastnených žiakov: 18

Poradie:

1. miesto: Mária Martinka II.A
2. miesto: Tomáš Koniar I.A
3. miesto: Michal Dzurianik III.A

Stolnotenisový turnaj (dievčatá):

Počet zúčastnených žiačok: 13

Poradie: 1. miesto: Kristína Rogová II.C

2. miesto: Mária Gughová III.A

3. miesto: Veronika Víglašková III.A

Najlepší strelec turnaja Pavol Ligas

Najlepší exponát výstavy Stredoškolač 2015

Organizátor výstavy spoločnosť EXPO CENTER, a.s. Trenčín v spolupráci s Trenčianskym samosprávnym krajom, Krajským centrom voľného času v Trenčíne a Centrom pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie Trenčín zamerala výstavu na prezentáciu stredných škôl v rôznych oblastiach, ako je strojárstvo, elektrotechnika, energetika, stavebníctvo, baníctvo, hutníctvo, chémia, drevárstvo, nábytkárstvo, odevníctvo, textil, obuvníctvo, sklárstvo, umenie, polygrafia, ekonomika, poľnohospodárstvo, obchod a služby a iné odbory vyučované na stredných školách. Naša škola sa zapojila do súťaže NAJLEPŠÍ EXPONÁT VÝSTAVY s výrobkom z dreva. Exponát našej školy prezentoval Erik Garabík, žiak druhého ročníka odboru stolár.

Hodnotiacia komisia ohodnotila prezentáciu žiaka i samotný výrobok ako najlepšie exponáty výstavy a bola mu udelená CENA PREDSEDU TSK. Víťaz bol odmenený umeleckou plastikou zo skla, diplomom a tabletom.

My sme nelenili a Erika, ktorý za včelín, ktorým sa do súťaže zapojil a získal toto prestížne ocenenie, sme sa spýtali:

Prečo si si vybral odbor stolár?

Baví ma modelovanie výrobkov a baví ma práca, ktorá má nejaký výsledok.

Keby si sa mal znova rozhodnúť, vybral by si znova ten istý odbor?

Určite áno, práca s drevom ma naplňuje.

Páči sa ti prístup tvojho majstra, pána Suchára?

Áno, majster je všímavý, vie naučiť veľa nových vecí a má zaujímavý prístup k výučbe.

Čo ťa viedlo k tomu, aby si vyrobil včelín?

Škola je zapojená do projektu Včelín v meste. Už minulý rok sme urobili pre tento projekt dva včelíny a tento rok bolo treba vyrobiť ďalší a keďže sa každému páčil, dostali sme zaujímavý nápad, ísť s ním na výstavu.

Tušil si, že vyhráš prvé miesto?

Dúfal som v to, že by to tak mohlo byť!

Aké si mal pocity z prvého miesta?

Mal som z toho veľmi dobrý pocit, tešil som sa a dúfam, že to tak bude aj na budúci rok! Ktovie?

Čo sa ti na súťaži najviac páčilo?

To, že konečne niekto ocenil naše stolárske remeslo!

Čo sa ti naopak na súťaži nepáčilo?

To, že som tam musel byť v obleku...

Erik Garabík so svojim majstrom Romanom Suchárom

Imatrikulácia 2015

20. november 2015. „Deň s veľkým „I“. Áno, dobre počujete. Veľkým „I“ ako imatrikulácia, “ zazneli prvé slová z príhovoru tretiačky Majky Gughovej. Ako na každej strednej škole, ani my sme sa tomu nevyhli. Tretiaci prijímali nových stavbárov, autoopravárov, TAP-károv, murárov, do svojho študentského cechu.

Podľa niektorých je to strata času, podľa niekoho je to pomsta tretiakov alebo vstupenka do veselého študentského života. Ak chcete vedieť, ako to dopadlo, čítajte ďalej. Po slávnostnom otvorení imatrikulácie, naším pánom riaditeľom Ing. Jánom Kunovským a jeho slávnostnom príhovore, po teplých slovách predsedu žiackej školskej rady Romana Klinčúcha a imatrikulačnom sľube (ktorým sme prisahali vernosť našej škole) to už nechali na nás, aby sme sa predviedli. Všetky tri triedy predviedli svoje umelecké nadanie a schopnosti, pri ktorých sme sa veru dosť nasmiali. Odmenou nám bol potlesk. A ďalej sme už len trpeli, kedy nás začnú „strápnovať“.

Úlohy boli ľahké, zábavné a so sviežim dychom (pochopíte o pár riadkov nižšie). Nechýbala retro prehliadka, beh s vajíčkom, obed v čínskom štýle ani „Bomba“ prekvapenie. Imatrikulácia sa (kvôli rovnakému počtu získaných bodov) nezaobišla bez rozstrelu (vozenie na fúriku). Po úspešne zvládnutých úlohách a ich vyhodnotení (mimochodom zvíťazila I.C trieda) sme prešli rovno k tomu, prečo sme sem prišli – k cechovaniu. Vyzdvihli sme si malú pozornosť na pamiatku – diplom, medailu so stuhou, na ktorej bolo označenie našej triedy, dátum imatrikulácie a pero. Nakoniec tretiaci odovzdali štafetu predsedovi II.A triedy Jozefovi Bazalovi a potom nasledovalo už len ukončenie tohto skvelého podujatia. Niektorí sme sa rozpŕchli na toalety - umyť sa (keďže nás tretiaci počas cechovania stihli trochu pomaľovať) a tí, ktorým neprekážalo ako vyzerajú, sa plní príjemných zážitkov pobrali domov.

Teraz, keď je po imatrikulácii, my prváci si môžeme bezpečne chodiť po chodbách školy a tešiť sa, že to máme konečne za sebou...

I.B so svojim vystúpením

Pán riaditeľ prestrihnutím pásky otvoril imatrikuláciu

Potom sme prešli k samotnému cechovaniu

Úvodná foto a mohlo sa začať! (vľavo)

Prváci na imatrikuláciu tak ľahko nezabudnú (vpravo)

Európsky týždeň boja proti drogám

MUDr. Daniela Hlušková

Európsky týždeň boja proti drogám, vyhlásený z iniciatívy EÚ, bol prvýkrát vyhlásený v roku 1998. Začal sa v Grécku a pokračoval vo všetkých členských štátoch. Neskôr sa stalo nepísanou tradíciou, že v jesenných mesiacoch – osobitne v novembri, sa viac ako inokedy organizujú pre verejnosť aktivity, ktoré napomáhajú k znižovaniu dopytu po drogách. Na základe toho sme na našej škole zorganizovali prednášky v súvislosti s Európskym týždňom boja proti drogám (16. - 20.11.2015) so zameraním najmä na legálne drogy. Prednáška bola doplnená meraním CO vo výdychu. Viedla ju MUDr. Daniela Hlušková, poradkyňa na odvykanie od fajčenia a zároveň zamestnankyňa Regionálneho úradu verejného zdravotníctva so sídlom v Považskej Bystrici.

Študentská kvapka krvi

Dňa 24. 11. 2015 sa v rámci celoslovenskej kampane Študentská kvapka krvi žiaci tried IV.A, I.BN, II.BN a II.AN zúčastnili darovania krvi. Kampaň sa niesla v znamení hesla „Vyhrň si rukáv pre dobrú vec !“. Jej hlavnými organizátormi bol Slovenský červený kríž v spolupráci s Národnou transfúznou službou SR. Akcia bola zameraná na oslovenie darcov krvi hlavne z radov študentov a mladých ľudí. Mala ich primäť k tomu, aby chodili darovať krv opakovane, čím sa zabezpečí jej dostatok pre tých, ktorí ju potrebujú.

Darovanie krvi na HTO v Považskej Bystrici prebehlo bez problémov a splnilo svoj účel. Celkový počet prihlásených žiakov bol 9, ale nakoniec sa z rôznych dôvodov ako napr. ochorenie a pod. tejto akcie zúčastnilo 8 žiakov.

Exkurzia Viedeň

1. decembra 2015 sme sa prostredníctvom exkurzie ocitli vo Viedni. Napriek nepriaznivému počasiu sme si celý jej program užili. Zaujala nás hlavne výstava domov Modrá Lagúna. Nachádza sa tu 65 tzv. vzorových domov. Mali sme si možnosť prezrieť (aj so zariadením) rôzne typy domov, drevostavby, záhradné domy, energetické domy, moderné technológie stavby a renovácie, využitie solárnej energie a mnoho ďalších zaujímavostí zo stavebníctva a objavili výhody pasívnych domov. Medzi takéto domy patril aj dom s názvom Lisi'', ktorý bol postavený na vode. Po nádhernej prehliadke moderných stavieb sme sa vybrali na prehliadku historického centra Viedne - najmä Hofburgu, sídla habsburských cisárov, Stephansplatzu s jeho gotickým chrámom, námestia Márie Terézie s múzeami. Na Stephansplatz sa konali vianočné trhy. Stánky s hračkami, klobáskami, dekoráciami či pečenými gaštanmi zanechali v nás príjemné pocity a navodili vianočnú atmosféru, na ktorú dlho nezabudneme.

Na ceste domov sme prešli okruhom nazývaným Ring a poobzerali sme si rozžiarenú adventnú Viedeň.

Stavbári si užili hlavne vianočné trhy

Vitaj, vitaj Mikuláš...

Ani pani Behrová neodolala fotke s Mikulášom

Vitaj, vitaj Mikuláš,
čo v batohu pre nás máš?
Cukríky i čokoládky
a či dáky perník sladký?

Tak ako sme sľúbili,
všetci sme sa ľúbili.
Rýchlo, rýchlo rozbaľ vrece,
nikto z nás už čakať nechce.
Prišiel si k nám trochu skôr,
zavítal si na náš dvor.

Všetci sme ti spievali,
na odmenu čakali.

Mikuláš navštívil aj pána riaditeľa

Mikulášska besiedka pre deti

Odborový zväz v spolupráci so SOŠ v Považskej Bystrici zorganizovali 04. 12. 2015 v priestoroch jedálne SOŠ Mikulášsku besiedku pre detičky pedagogických i nepedagogických zamestnancov školy. Srdečne boli vítané nielen ratolesti so svojimi rodičmi, ale i starí rodičia, ktorí prišli stráviť tento príjemný podvečer s tými najbližšími.

Besiedka začínala krásnou piesňou v podaní Márie Gughovej, bohatým programom, o ktorý sa postarali žiaci gymnázia pod vedením PhDr. Valérie Boškovej, hádankami i športovou disciplínou.

Deti však netrpezlivo čakali na stretnutie s Mikulášom, anjelom i čertom. Mikuláš k nim zavítal vo svojom tradičnom obleku a usmieval sa spoza bielej brady. Prišiel rozdávať radosť a potešiť srdiečka hlavne našich najmenších. Očakávaný Mikuláš s košíkom plným darčiekov rozsvietil úsmevy na tvárach detí, ktoré mu s radosťou spievali a recitovali. Za svoje básničky a piesne dostali od Mikuláša srdečné pohladenie, sladký balíček a čakalo ich i malé občerstvenie v podobe domácich kysnutých dobrôt.

Besiedka končila diskotékou, na ktorej si deti spolu s rodičmi mohli zatancovať.

Najkrajším darčekom pre detičky z tohto dňa bolo stretnutie s Mikulášom a sladká odmena a tým najkrajším darčekom pre dospelých boli zase rozžiarené očka svojich najmenších.

Veríme, že sa Mikulášska besiedka všetkým páčila a tiež dúfame, že budúci rok sa stretneme ešte vo väčšom počte.

Zo začiatku sa každý hanbil

Deti boli z Mikuláša nadšené!

Olympiáda z anglického jazyka

8. decembra 2015 sa na našej škole uskutočnila školská olympiáda v anglickom jazyku. Riešili sme na nej rôzne úlohy, ktoré sa môžu prirovnať (svojou náročnosťou) k maturitnej skúške. Otestovali sme si tak svoje vedomosti z anglického jazyka.

Olympiády sa zúčastnili žiaci študijných odborov tretieho a štvrtého ročníka.

Dám to? Nedám to?

Stáž v Nemecku v rámci odbornej praxe

Od školského roka 2015/2016 majú žiaci učebných odborov autoopravár-mechanik, autoopravár-elektrikár a žiaci nadstavbového štúdia - dopravná prevádzka, možnosť zúčastniť sa 6-týždňovej odbornej praxe v rôznych mestách Nemecka. Tento projekt zastrešuje firma European Talents- /Automotive Talents, www.europeantalents.eu/. Odbornej praxe v nemeckých mestách sa z našej školy zúčastnili 4 žiaci: Ján Slobodník, Miloš Polacký (III.C) a žiaci Tomáš Baránek (I.AN D) a Anton Možucha (III.B). Ján Slobodník a Miloš Polacký absolvovali odbornú prax v Heinrich Nabholz Autoreifen, Gräfelfing. Tomáš Baránek a Anton Možucha vykonávali odbornú prax v Sprint Reifenmarkt, Wiesbaden. Väčšina zamestnávateľov totiž hľadá ľudí už so skúsenosťami v danom odbore. Jednou z možností pre našich chlapcov, ako nadobudnúť pracovné skúsenosti a preukázať svoje schopnosti, je práve absolvovanie odbornej stáže v zahraničí. Môžu tak získať nové kontakty a skúsenosti v odbore, ktorému by sa chceli po škole venovať naplno. Celkovú stáž v nemeckých mestách žiaci ohodnotili veľmi pozitívne. Získali nové skúsenosti, spoznali nové miesta i nových ľudí, získali možnosť ľahšieho uplatnenia sa na trhu práce, zdokonalili sa v cudzom jazyku, zoznámili sa s kultúrou daného prostredia atď. Ako bolo na stáži v nemeckých mestách Wiesbaden, Gräfelfing nám porozprávali ...

Anton Možucha

„Začali sme 2-dňovým školením k prezúvaniu pneumatík a po ňom sme nastúpili do práce. Na začiatku nám všetko pekne poukazovali, čo sa kde nachádza a pod. Práca bola dobrá, nesťažujem sa, len trochu rýchla. Kolektív výborný, lepšie by to už asi ani nemohlo byť. Naš pracovný deň sa začínal o 07:30 hod., robili sme do 17:00 hod. a keď bolo treba, tak aj dlhšie. No a potom na ubytovňu, alebo inak povedané na hotel. Bývanie sme mali veľmi dobré, žiaden hotel by sa zaň nemusel hanbiť. Boli sme nadmieru spokojní, do lepšieho servisu sme sa ani nemohli dostať. Super!“

Tomáš Baránek

„Takže, prax v Nemecku bola pre mňa veľkým zážitkom, veľa mi to dalo do života. Naučil som sa veľa nových vecí, hlavne ako to ide vo svete, ako sa tam pracuje a aké majú postupy a spôsoby pri práci. Robota veľmi fajn, chodil som tam rád. Každodenný režim začínal rannou toaletou a raňajkami. Tie tri kilometre do práce, pešo, boli vždy super rannou rozcvičkou. Cestou som si kúpil ešte čo to pod zub, prezliekol sa a začal makať. Kolektív super, s chlapmi sa dalo aj posrandovať. Keď som niečo nevedel, ochotne mi všetko vysvetlili a naučili. Skrátka, skvelá robota, bavila ma aj napriek tomu, že sa tam robilo (na slovenské pomery) veľmi rýchlo. Čo sa týka ubytka bolo skvelé, sami sme si varili, upratovali, čo doma bežne nerobím, (to robí mama), takže ďalšia dobrá skúsenosť do života.“

Miloš Polacký

„Ubytovanie hodnotím na jednotku, pekné a hlavne so všetkým čo treba. Raňajky na hoteli vynikajúce, rôznorodý výber, obed a večera pozostávala z vlastnej výroby a zo surovín, čo som si kúpil. Štyri týždne sme sa skoro nezastavili, posledné dva týždne bolo menej roboty. Jednanie a prístup zo strany Nemcov na jednotku. Na cestovanie z Mníchova do Herrshingu sme dostali auto, to nám veľmi pomohlo. Cesta do Nemecka aj späť bola príjemná. Odniesli sme si hlavne veľa zážitkov a nových skúseností.“

Ján Slobodník

„Bývali sme vo veľkej ubytovni, mali sme vlastné WC, kúpeľňu a kuchynku. Raňajky nám vždy zabezpečili, ostatnú stravu počas dňa sme si zabezpečovali sami. Ráno sme vstali cca o 06:20, išli na raňajky a potom do servisu. Väčšinou sme prezúvali pneumatiky. Buď priamo na aute, alebo len čisto kolesá. Jedno auto nám trvalo cca 10 - 15 min. Niekedy sme dostali aj inú robotu, napríklad výmenu brzdovej kvapaliny a filtra. Pracovali sme 8 hodín, a samozrejme, mali sme aj hodinovú obedňajšiu prestávku. Po práci sme si na ubytovni pozreli nejaký dobrý film alebo zašli do obchodu (Lidl, Aldi, Netto). Cez víkendy sme si mohli oddýchnuť, sem-tam sme išli von a posledný víkend sme strávili pri jazere v mestečku, v ktorom sme pracovali.“

Tomáš Baránek (vľavo) so svojimi novými kolegami

Ján Slobodník makal ako fredka

Ani Miloš Polacký sa nedal zahanbiť

Vianočná akadémia

22. 12. 2015 sa uskutočnila na našej škole Vianočná akadémia, ktorá sa koná každý rok posledný deň vyučovania. Súťažilo sa v rôznych súťažiach, do ktorých sa zapojili všetky triedy, ktoré sa snažili za jednotlivé súťaže získať čo najviac bodov. Ich motiváciou bola sladká odmena. Tak sme si spestrili posledný deň školy. Pri vianočnom stromčeku sa konalo následné vyhodnotenie súťaží. Na prvom mieste sa umiestnila II. B trieda, ktorá v jednotlivých súťažiach získala najväčší počet bodov. Na druhom mieste skončila II. A a na treťom sa umiestnila II. C trieda.

Všetci sme sa zišli (tradične) pri stromčeku...

Najskôr pán riaditeľ predniesol svoj príhovor...

Na víťazov čakala sladká odmena

Najlepší priateľ človeka - pes či kniha?....

Tereza Galková, III.A

Môj život nebol nikdy zaujímavý, nikdy som nebola populárna, čiže nikdy som nemala ani veľa priateľov. Vždy som bola samotársky typ, aj keď som potajmá závidela ostatným ich spoločenský život. Odkedy zomrel môj otec, stránila som sa ľudí. Väčšinou som bola zavretá doma pri knižkách a obdivovala hrdinov v nich. Hádky s mamou boli na dennom poriadku, pretože ma nikdy nevedela pochopiť. Odkedy tu nie je otec, odcudzili sme sa, už sme viac neboli ako mama a dcéra, ale ako dve cudzie osoby, ktoré majú spoločné jedine to, že žijú pod jednou strechou. No jedného dňa sa stalo niečo, čo mi ukázalo, že život pokračuje ďalej.

Znova som sa pohádala s mamou, pre úplnú blbosť. Ako vždy, aj dnes si našla niečo, za čo mi mohla poriadne vynadať. Už som to doma nemohla vydržať, a tak som si zobrala peňaženku a vybrala sa do mesta. Počkala som na zastávke na najbližší autobus, ktorý práve išiel. Dlhو to netrvalo a už som vystupovala v centre Bratislavy. Ani neviem prečo, no nemala som chuť ísť nakupovať, a tak som sa rozhodla, že sa pôjdem prejsť. Keď som sa prechádzala, tak som si v malej tmavej uličke všimla niečo, čo zaujalo moju pozornosť. Vbehla som do uličky a ako pravej citlivke sa mi do očí nahrnuli slzy. Na zemi, vedľa špinavého smetného koša, ležal chudý a dobitý psík. Nezaváhala som ani na minútu, psíka som zobrala na ruky a utekala k veterinárovi. Bolo mi celkom jedno, že sa na mňa ľudia pozerajú ako na blázna, pre mňa bol dôležitý jeho život. O pár minút neskôr som už sedela na veterine a čakala, či má šancu prežiť. Necelú hodinu som presedela na plastovej stoličke, kým vyšla veterinárka, ktorej meno si už nepamätám. Našťastie prišla s dobrou správou, že bude zdravý, len si ho musia nechať týždeň na pozorovanie. Každý deň som za ním chodila a bola pri ňom čo najdlhšie. Za ten týždeň som si ho veľmi obľúbila a vedela som, že si ho adoptujem. Napodiv mama s tým súhlasila, za čo som jej bola nesmierne vďačná. Aj keď najskôr odmietala, no po dlhom presvedčaní na to pristúpila. Za týždeň sme vybavili papiere na adopciu a všetko k tomu potrebné. V deň, keď ho prepustili, som bola asi tak šťastná, ako naposledy, keď ešte žil otec. Ako mesiace plynuli, zo mňa a Mikeyho sa stali najlepší kamaráti. Rany sa mu zahojili a pribudli mu aj naspäť kilá. Je medzi nami silné puto, aké môže vzniknúť iba medzi psom a človekom, medzi najlepšími kamarátmi. Mikey veľmi dobre vie, že som mu zachránila život a verím, že keby bolo treba zachrániť ten môj, zachránil by ho. Obetoval by za mňa aj život. Až teraz, vďaka nemu, si uvedomujem, že nie som jediná, ktorú postihol nečakaný úder pod pás. A aj preto sme s mamou, pár mesiacov po Mikeyho príchode, otvorili psí útulok. Snažím sa pomáhať túlavým psíkom, ktorí nemajú domov. Nebyť Mikeyho, nikdy by ma to nenapadlo. Jemu vďačím za všetko pekné v mojom živote. Vďaka nemu sme si s mamou našli znova cestu k sebe. Navždy by som žila v mojej bubline, nebyť jeho. Mikey je poslušný a vďačný pes, ktorého nadovšetko milujem. Navždy ostane v mojom srdci, ako môj najlepší kamarát. Nieкто vraví, že bojové plemená sú zúrivé a životu nebezpečné psy, no ja viem, že to nie je pravda. Mikey je toho živým príkladom. Je to krásny a hlavne vyrovnaný pitbull, ktorý by v živote nedokázal ublížiť ani muche. Je smutné, že ľudia tieto psy odsudzujú bez toho, aby poznali pravdu.

Zahustel Jakub, II.BN

Myslím si, a určite nielen ja, že kniha zohráva veľkú úlohu v živote každého z nás. Pre niekoho sú to iba listy zviazané do zväzku. Ale pre mňa sú to listy, ktoré po prečítaní vo mne zanechajú skúsenosť, príjemný pocit, tiež názory, ktoré mi pomôžu v živote v mnohých situáciách. Je lepšie sa učiť z kníh ako z vlastných chýb.

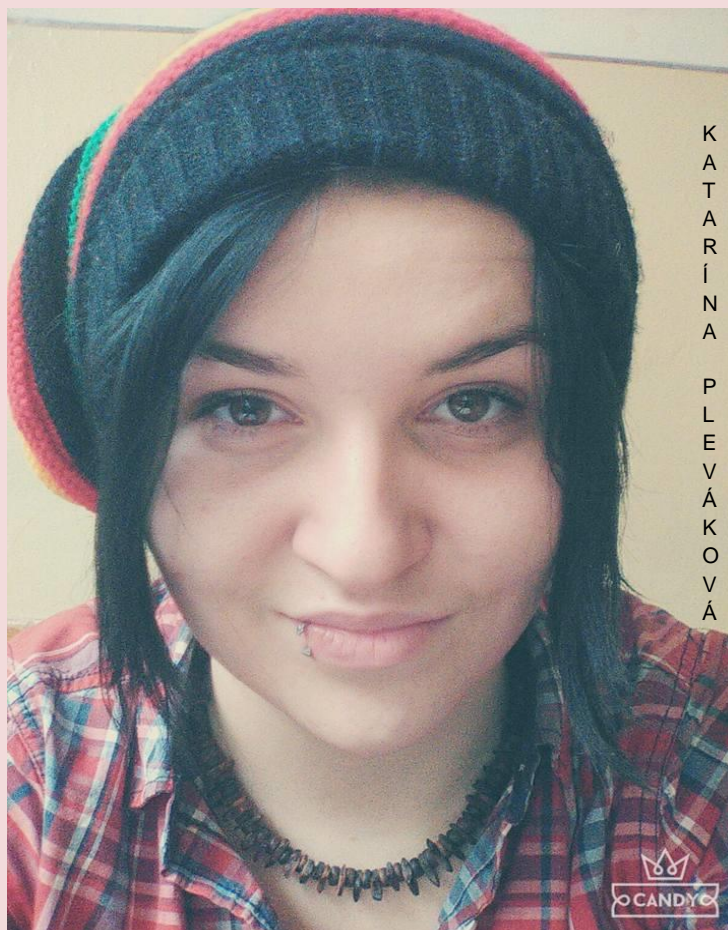
V dnešnej dobe sa číta stále menej a menej. Podľa mňa je terajšia doba krok dozadu, lebo nastáva vzdalovalenie sa od kníh a zameriavanie pozornosti k bezhodnotným programom a vysielaniam. Ľudia zabudli čítať knihy, sú viacej posadení pred televíziou a počítačom. Uprednostňujú témy, v ktorých sú hororové scény a možno preto je vo svete veľa zla. Ľudia si ubližujú, vznikajú konflikty, už malé deti sa pozerajú na filmy, ktoré my

ako deti sme mali zakázané pozerat' a považujú násilie za prirodzené správanie. Keď sa nad tým zamyslím, ani si nespomeniem, kedy som videl niekoho cestovať v autobuse alebo vo vlaku s knižkou v ruke. Kedysi dávno, keď ľudia išli na pašu s kravami, vzali si knihu, sadli pod strom a čítali. Mne tiež ako malému rodičia čítali rozprávky. Postupom času som sa učil čítať a rodičia mi kupovali knižky. Moja prvá sa volala O psíkovi a mačičke, neskôr Púchovské povesti, v ktorých sa mi najviac páčilo, ako si obor máčal nohy v rybníku. Vždy, ako malý, na prechádzke s mojimi rodičmi, som sa tatina (ktorý odtiaľ pochádza) pýtal, či povesť o tom či onom je pravdivá. A doteraz, keď tadiaľ prechádzame, pozrie sa na mňa a zasmeje sa. Konečne som pochopil prečo. Pri pozeraní počítača a televízie si ľudia prestali rozvíjať svoju inteligenciu, fantáziu a myšlienky. Iba pri čítaní kníh môžete objaviť hranice vašej fantázie. Ich veľkou výhodou je dostupnosť, netreba ich dobíjať a tiež neplatíte za elektrinu. Ján Amos Komenský povedal: „Nemilovať knihu, znamená nemilovať múdrosť a nemilovať múdrosť, znamená stávať sa nerozumným.“

Moje celoživotné pranie

Moje celoživotné pranie
je to, po čom moja duša prahne,
všetko a zároveň nič,
niečo trpkéjšie ako najväčší gýč.
Je to dotyk našich tiel,
je to všetko, no najviac mier.
Túžba z neba,
odkazom pre teba.
Je to radosť i muka,
je to riziko, ktoré neustále stúpa,
pocit motýľov v brušku,
všetko, čo prekoná i tú najťažšiu skúšku.
Rozkvitnutá lúka v lete,
cit, ktorý rozpoznať viete,
až keď na ňom silno driete.
Občas je to zloba,
bolesť tupá,
k ľuďom býva často krutá.
Je to veta bez slov,
je to krátky predslov.
Áno, je to láska,
tá, ktorá drží silnejšie ako páska.
Je to pocit v mojom tele,
pri ktorom sa niečo deje.
Je to slnko, ktoré sa neustále smeje,
tvoje objatie, ktoré ma hreje,
cit, pri ktorom je krajší deň
a opustí ma aj ten najväčší hnev.
Je to duševná stránka môjho ja,
keď Amorko so šípmi vystrája.
Silný pokoj v duši,
hneď každý isto tuší,
že moje srdce len pre lásku búši.
V živote mám jeden sen,
kto doteraz to nepochopil,
nech sa šance rýchlo chopí,
lebo láska je, ako keď sa loďka topí,
krásna, no nepoznaná,
úžasná, nesklamaná,
plná nových dní,
s dotýčnou osobou,
ktorá v noci pri tebe spí
a ráno zobúdz sa
a ty vieš,
že je to dar,
je to krása
a v tvojom živote spása.

A ak sa ti už zdá,
že všetko sa hneď dá,
že to nie je náhoda,
skôr taká malá jahoda,
s názvom Lahodná,
pre toho, kto ti lásku dá,
ktorý všetkého sa kvôli tebe vzdá.
S tým pocitom chcem žiť,
len pre lásku chcem na tomto svete byť,
len pre ňu, budem srdce kryť.
Len s jedným chcem na tomto svete byť,
preto večer do tmy kričím:
„Prosím príď!“

K
A
T
A
R
Í
N
A

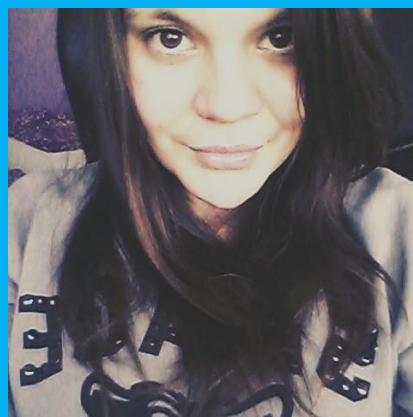
P
L
E
V
Á
K
O
V
Á

Leto, na ktoré sa nezabúda...

V spolupráci s Ing. Alenou Behrovou, ktorá sa v rámci obchodnej korešpondencie okrem e-mailovej korešpondencie, štylistiky a úpravy listov snaží u našich žiakov aj cibriť čitateľskú gramotnosť, vzniklo pekné dielo (veď čochvíľa uvidíte, len pozorne čítajte). To je jasný dôkaz toho, že keď sa chce, tak nič nie je nemožné. „Hlavne by som vyzdvihla úsilie deciek, lebo radi písali (ako keby sa chválili), aj príjemné dojmy mali, zrejme mali leto, na ktoré sa nezabúda...“ povedala pani Behrová.

Ako za posledné tri letá, tak aj toto, sme sa s kamarátkami rozhodli ísť na náš obľúbený Festival TOPFEST. Už vo februári sme si kúpili lístky a nevedeli sme sa dočkať toho dňa, kedy to vypukne. Nastal ten deň. Zbalili sme si všetky potrebné veci a vyrazili sme na vlak. Už vo vlaku sme mali dobrú náladu a čakali sme už len na to, kedy budeme vystupovať. Po príchode na miesto nás stretli nejaký chalani a pýtali sa nás na cestu. Zdali sa nám veľmi milí, tak sme im nemali prečo neporadiť. Povedali sme im, že ak chcú, môžu ísť s nami. Kráčali sme pred nimi a rozprávali sa. Už keď sme boli takmer pred vstupnou bránou, chceli sme si nachystať vstupenky, aby sme sa bez problému dostali dnu. Jedna s mojich kamarátok však povedala, že ho nemá. Mysleli sme si, že ho stratila, ale povedala, že to nie je možné, pretože ho mala v taške. Chceli sme sa spýtať tých mladých chalánov, či si náhodou nevšimli, že jej vypadol, no neboli pri nás. Ani nevieme ako, no vytratil sa. Neboli sme si sto percentne isté, ale mysleli sme si, že práve oni majú na svedomí to, že kamarátka ten lístok nemá. Nakoľko je dosť pri peniazoch, nemala problém kúpiť si na mieste ďalší. No aj tak ak ho ukradli práve oni, nebolo to veľmi pekné gesto.

Topfest

Terka Galková, III.A

Dobrodružstvo z Rajca

Adrián Kuruc, I.C

Všetko zmarila jedna obyčajná búrka...

Jedného slnečného dňa sme sa s mojou mamou a sestrou rozhodli, že pôjdeme do Rajca na kúpalisko. Zbalili sme sa a pripravili na odchod. Veľmi sme sa tešili. Celý mesiac bolo pekne a horúco. Už dlho sme tento výlet plánovali.

V predpovedi počasia hlásili, že bude zasa krásne a teplo.

Deň stvorený na kúpanie. Mama so sestrou sa natreli aj opaľovacím krémom.

Pobalili sme sa a vyrazili. Ako sme vyšli pred dom, začalo pršať. Chceli sme sa otočiť a ísť domov, ale výlet bol naplánovaný. „Tam určite neprší,“ povedala mama a nastúpili sme všetci traja do auta. Celú cestu husto pršalo, ale v diaľke sme videli, že v Rajci svieti slnko, a to nás veľmi tešilo. Keď sme však prišli na miesto, tak sme sa báli vystúpiť z auta, lebo lialo ako z krhly. Ako keby celú cestu od Považskej Bystrice až po Rajec cestoval s nami aj búrkový mrak. Kúpalisko bolo, samozrejme, zatvorené. Potešilo nás, že na chvíľu prestalo pršať a vystúpili sme z auta. Vonku však bolo veľmi chladno, a tak sa náš sen o kúpaní v ten deň úplne rozplynul. Mama so sestrou si nervózne zapálili po jednej cigarete a rozhodli, že ideme aspoň na zmrzlinu. Kým sme prišli ku stánku so zmrzlinou, tak sa zasa poriadne rozpršalo. Dážď nám padal na kopčeky zmrzliny a my sme sa bežali schovať pod strechu obchodného domu. Celí mokří sme stáli pod strechou a lízali zmrzlinu. Po chvíli dážď opäť utíchol, a tak sme bežali rýchlo do auta a pre istotu sme radšej v ten deň už nič nevymýšľali.

A predstavte si, keď sme vyrazili z Rajca domov, tak vyšlo slnko! Celú cestu krásne svietilo, bolo slnečno až do Považskej Bystrice. Najskôr sme boli nahnevaní, ale teraz na ten deň spomíname s úsmevom.

Saint Tropez Jadranu

Adam Kubiš, I.BN

Kochal sa nádhernými scenériami pobrežia Makarskej, očarený atmosférou, ktorú večer vytvárali hudobníci a obchodníci s ochutnávkami mandľových koláčov, olivového oleja, medu z hôr, figového džemu a rôznych nápojov. Ocenil vysokú úroveň hotelovej kuchyne, rekonštrukciu hotelov a celkový obrovský pokrok tejto krajiny a obdivoval vybudovaný turistický ruch s cieľom, aby sa turisti vrátili...

Cesta do Chorvátska bola vždy pre mňa zaujímavá, a tak som bol teraz zvedavý, či neuvidím niečo nové. Oproti minuloročnej ceste, ktorá viedla cez Rakúsko a Slovinsko, sme si zvolili iný variant - cez maďarské diaľnice, ale môžem vám povedať, že nás svojou kvalitou veľmi sklamali. Po dlhej 6-hodinovej ceste sme sa v polovici nášho cieľa zastavili, a to na mieste, kde sme si pred 10 rokmi prvýkrát užívali dovolenku pri mori. Po odpočinku sme zavčas ráno pokračovali do nášho cieľa, ktorým bolo veľmi známe stredisko Makarská. Počas turistickej sezóny má 90 tisíc obyvateľov, mimo sezóny 30 tisíc. Cestou sme sa kochali nádhernými scenériami pobrežia. Čím viac sme išli na juh, tým viac sa k nám približovalo pohorie Biokovo, ktoré v kombinácii s morom vytvára ďalší nádherný pohľad. Keď sme dorazili do cieľa, bol som zvedavý, či sa tu niečo zmenilo. Chorváti totiž vždy niečo vylepšujú, aby turistov ešte viac zaujali. Ubytovanie v hoteli pavilónového typu, ktorý bol postavený v 60-tych rokoch, v časech, keď socialistická Juhoslávia začala budovať turizmus bolo nad moje očakávanie. Hotel prešiel výraznou rekonštrukciou. Chorváti opäť potvrdili, že ich hotelová kuchyňa je na vysokej úrovni, vrátane kvality jedla či výberu jedál. Väčšinu času sme strávili na pláži. Zo začiatku bolo dosť náročné nájsť si na nej voľné miesto. Celý týždeň bolo (koniec augusta) neznesiteľné horko, a tak sme jeden deň využili na schladenie sa výletom na pohorie Biokovo. Odtiaľ sa nám naskytl úchvatný pohľad na celú Makarskú riviéru a okolité ostrovy. Niekedy je odtiaľ možné vidieť až do Talianska. Popri tom náš mikrobús zastavil, aby nám mohli ponúknuť svoje špeciality ako mandľové koláče, med z tunajších hôr, olivový olej... Nechýbala ani ochutnávka páleného, pričom jedno bolo určené pre ženy a druhé pre mužov. Najviac sa mi páčila atmosféra, ktorú večer vytvárali hudobníci, hrajúci buď v reštaurácii alebo na námestiach. Každý večer bolo v meste veľmi rušno. Večerná atmosféra vo vychýrenom chorvátskom letovisku je niečo, čo treba zažiť, je to ťažko opísateľné. Jeden večer nám hotel spestril, namiesto klasickej večere, rybárskymi špecialitami. Hotel organizoval večerný program so živou hudbou, pričom kto chcel, mohol si zatancovať na terase. Ešte v posledný deň dovolenky sme narýchlo stihli nákup suvenírov, ktorý sme odkladali. Na trhu sme sa nechali zlákať na výborný figový džem či med a nakoniec aj na ich tradičný výrobok pršut - šunku. Pri opúšťaní Makarskej zavládol v nás smútok, ktorý sa vystupňoval, keď sme pomedzi pohorie zamierili do vnútrozemia - na diaľnicu. Táto krajina na to, čím si prešla, dosiahla obrovský pokrok, a to vďaka znovu vybudovanému turistickému ruchu. To si zaslúži obdiv, pretože všetko robia tak, aby sa turista vrátil.

Príhoda z lesa

Marek, I.C

Očarili ho prechádzky po lese, hľadanie hřibov, spoločnosť mu robil pes, ktorý mal problémy s počúvaním pána. Pes naháňal mláďa srny, ako keby bol v tranze. Našťastie Marek dobehol včas a uviazal ho na vôdzku...

Raz v lete, keď slnko silno pražilo, som sa rozhodol zísť na hřiby a nazbierať ich čo najviac. Zobral som so sebou aj môjho neposlušného psa, ktorý má problémy s počúvaním pána. Po dvoch hodinách usilovného hľadania bol košík celkom plný a ja veľmi vyčerpaný. No pes (na podiv) mal stále veľa energie. Behal z krovia do krovia, až napokon našiel mláďa srnky a začal ho naháňať. Srnča bolo ešte malé a veľmi nevládalo. Kričal som, aby ho nechal, ale pes ma nechcel počúvať, bol ako keby v tranze. Keď srnča dobehol, chúďa, ostalo stáť a celé sa triaslo. Vtedy som už bol pri nich aj ja a psa som rýchlo uviazal na vôdzku. Škoda len, že som to neurobil skôr. Mal som čo robiť, aby som ho odtiahol, a tak zachránil srnča od ďalšieho trápenia. Cestou domov som ho mal stále na vôdzke, pretože som sa bál, aby zase niečo nevyviedol. Dúfam len, že si matka srnka svoje malé srnča našla a že sa im dobre darí. Odvtedy už si na psa dávam väčší pozor, lebo už mu veľmi neverím. Nabudúce si rozmyslím, či ho so sebou zoberiem...veď uvidím!

Kúpanie na štrkoviskách

Rumanová Nikola

Kúpanie sa na štrkoviskách jej prerušila veľká búrka pod holým nebom, (našťastie prežila...), nasledovalo posedenie pri kofole s priateľom...

Môj zážitok z leta začal pekne a dopadol tiež pekne. Bolo veľké teplo. Išli sme sa kúpať, s mojím priateľom - Palinom, a kamarátom - na štrkoviská. Potom sme sa rozhodli, že si pôjdeme sadnúť na kofolu. Palino ma odprevadil domov. Dohodli sme sa, že pôjdeme stanovať na jeden kopec v Papradne. Stretli sme o pár hodín priamo na mieste. Rozložili sme stan a čakali na kamaráta. Založili oheň a keď sme začali opekať, prišla veľká búrka. Zaliezli sme do stanu, no po chvíli sme mali v ňom peknú kaluž a v kuse tam tieklo viac a viac... Vyzeralo to, že to bude ešte dlho trvať, a tak sme vedeli, že tam nemôžeme zostať. Palino povedal, že ma aspoň po kolibu odprevadí. Bolo zle, že búrka bola veľmi silná. Bežali sme ako sme vedeli. Strašné! Nevládala som, keby nebolo Palina, tak tam ostanem. Nejako sme prišli ku kolibe, celý mokrý a špinavý a

čo teraz? Bola tam oslava, Palino sa skúsil opýtať, či by ma nezaviezol niekto domov. Nikto! Každý pil. Tak som rozmýšľala, buď počkám pokiaľ prestane, alebo sa vyberiem pešo domov. Bola som totálne mokrá. Búrka neprestávala. Dostala som geniálny nápad. Zavolať kamoške Lenke. Tá sa nado mnou zľutovala. Vďaka Bohu prišla po mňa... Lenka aj s jej babkou. Bola som veľmi rada, a tak som prišla v pohode domov. Aj keď to nebolo ten najlepší čas na stanovanie, som rada, že všetko dobre dopadlo.

Denmark (Dánsko)

Zuzana Kvaššayová

Brigáda v Dánsku - už po tretíkrát, zber jahôd a hrachu, to všetko kvôli finančnej pomoci rodine...

Moje najlepšie zážitky z leta sa odohrávali v Dánsku. Chodím tam každý rok na letné prázdniny, ale aj na brigádu. Zarábam si zberom jahôd a hrachu, už 5 rokov, a stále ma to baví. Vždy ma čakajú moji zahraniční kamaráti, ktorých mám rada. Každý rok beriem so sebou niektorú zo svojich kamarátiek, ktorá si chce trochu zarobiť. Tento rok išla so mnou moja birmovná mamina Michaela. Veľmi sa tešila. Čakalo nás veľa pekných zážitkov a zábavy, ale aj skorého vstávania do práce. Každé ráno bolo pre nás ťažké, ale vždy sme to zvládli. Do roboty sme chodili o piatej a robievali sme do dvanástej hodiny. Potom sme mali obednú prestávku, ktorá trvala do pol tretej. Prestávky nám šéf dával kvôli ostrému slnku. Párkrát sa nám stalo, že sme nešli poobede do roboty a šéf nás prišiel hľadať domov. Niekedy sa nám podarilo schovať sa mu, ale nebolo to od nás pekné, a tak sme sa nakoniec polepšili a radšej chodili do práce, než sa ulievali, aby sme aj čosi zarobili. Veď sme tam aj na to išli!

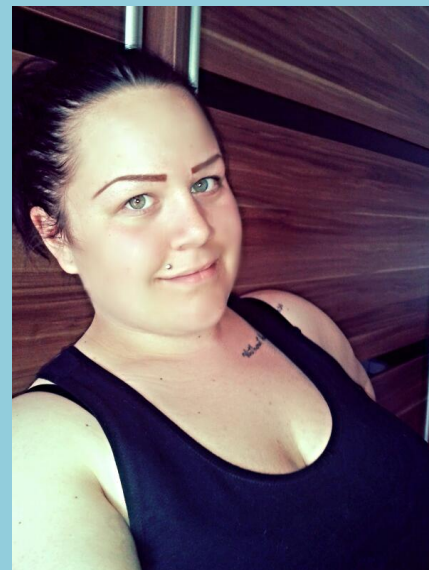
Moje letné prázdniny

Velmovská Patrícia

Chaty, jazerá, „stanovačky“, „opekačky“, hudobné festivaly, ZOO, hrady, práca čašníčky, bláznovstvá - oblievanie sa vodou v horúčavách a spoločenské hry – veď prečítaj si!

Tohtoročné prázdniny boli pre mňa plné skúseností, krásnych zážitkov, životných zmien a nových priateľstiev.

V kruhu rodiny a priateľov som oslávila 18-te narodeniny, úspešne som ukončila strednú školu záverečnými skúškami, prijali ma na nadstavbové štúdium a potom prišla významná zmena v mojom živote. Odšahovala som sa z môjho rodného mesta od maminy a išla som bývať ku staršej sestre do vedľajšieho mesta. Našla som si prácu čašníčky, robila som 4 dni v týždni, 16 hodín denne. Práca ma bavila, naučila som sa zodpovednosti a stretla som veľa nových ľudí, s ktorými som sa postupne spoznávala a tvorili sme nové priateľstvá. Pravidelne ma navštevovali aj bývalí spolužiaci a kamaráti. Cez obed, keď som nemala veľa zákazníkov, sme vždy vymysleli nejaké bláznovstvá. Oblievali sme sa vodou v neznesiteľných horúčavách, hrali sme rôzne kartové a spoločenské hry. Dni, ktoré som netrávila v práci, som sa snažila čo najviac oddychovať a tráviť čas s priateľmi. Chodili sme na kúpaliská, chaty, jazerá, stanovačky, opekačky, na hudobné festivaly, pozreli sme si zoológickú záhradu v Bojniciach a Čachtický hrad, ktorý preslávila „Krvavá grófká“ Alžbeta Báhoryová. S kamarátkou Carmen sme navštívili aj mesto Frýdek Místek v susedných Čechách, kde žije a pracuje môj ocino. Užili sme si slnečné prechádzky popri rieke, v obchodnom centre nakúpili drobné darčeky pre najbližších, a tak sme strávili pekné aj keď krátke tri dni.

Leto som si náramne užila a načerpala som nové sily, aby som sa mohla pripraviť na odchod na internát do novej školy.

Dni pri koňoch

Timea Košíková

Tréningy na koňoch - neuveriteľný zážitok byť pri týchto živých bytostiach, záchrana „paraglajdistu“, privolanie prvej pomoci a hasičské súťaže...

Začali sa letné prázdniny a ja som ich trávila celé dni pri koňoch, hasičoch, s kamarátmi, stanovali sme, opekali..., tieto prázdniny boli najlepšie, aké som len zažila. Trošku sa s vami o ne podelím a porozprávam vám, čo som robila. Takže, začal sa prvý letný prázdninový deň, ktorý som strávila pri koňoch. Išli sme sa ku rieke, kúpať sa, blázniť sa s nimi, bol to veľmi pekný deň. Cvalom, rovno cez pole, sme sa vracali späť. Koňom sa to veľmi páčilo a samozrejme, aj nám. Precválali sme celé pole a prešli na lúku, kde sme zosadli a dali ich pásť. Čakali sme, dokým zapadalo slnko a potom sme vyrazili naspäť – rovno na ranč. Odsedlali sme ich, dali sme im mrkvu, vodu a vyčistili. Ja som sa pomazlila ešte s kobyľou, na ktorej jazdievam a potom som už musela ísť na vlak. Nasadla som si do vlaku a cestovala domov. Na železničnej stanici ma čakala moja kamarátka, s ktorou som sa vybrala rovno do Streženíc na hasičský tréning, pretože hneď na druhý deň nás čakala súťaž. Na hasičskej zbrojnici sme si zobrali veci, náradie, naložili mašinu a čakali na nášho trénera na odvoz. Po niekoľkých minútach konečne dorazil, nasadli sme do ávie a

vyrazili rovno na ihrisko. Na tréningu sa nám veľmi nedarilo, rozmýšľali sme, či vôbec pôjdeme na súťaž, ale povedali sme si, že nemáme čo stratiť. Nastalo ráno, bolo 7:30, a my sme už boli priamo v epicentre diania. Boli sme na štarte a každá z nás mala trému. Milo nás prekvapilo, že sme nakoniec skončili druhí a náš tréner, keď nás videl, ako sme sa aj my radovali, mal tiež úsmev na tvári. Bola to súťaž, na ktorú nikdy nezabudneme, večer sme sa zobrali s babami a aj s chalanmi na hasičskú zbrojnicu to osláviť. Bolo nám tam veselo, no ale ten deň veľmi rýchlo skončil...A takto sme chodili celé dva mesiace prázdnin buď ku koňom, k hasičom alebo s kamarátmi von...

Romana Hrenáková

Výlet na Ukrajinu

„Odvážna“ návšteva Ukrajiny, nekonečné čakanie na colnici, skutočná vojna, skutoční vojaci, žiaľ...

Rada by som vám opísala môj príbeh z prázdnin. Jeden deň mi táto povedal, že ráno ideme na výlet - na Ukrajinu. Táto správa ma neskutočne potešila. Nevedela som sa dočkať, kedy už bude ráno a vycestujeme. Skoro ráno ma maminka zobudila, že už ideme. Hneď som vyskočila z postele, obliekla som sa a bežala dole pred barak a tam už čakal tatino pri aute. Už som sedela v aute, ale samozrejme, ako vždy, čakali sme ešte na maminu. Tá bola vystresovaná za nás všetkých. Cesta bola veľmi dlhá. Bola som unavená, ale z toho nadšenia som ani oka nezažmúrla. Trvala päť hodín, počas nej som si všimla zaujímavé budovy. Konečne nastala dlho očakávaná chvíľa, boli sme na ukrajinských hraniciach. Bola som nadšená, ale zároveň som sa aj bála. Museli sme prejsť tromi kontrolami. Prvýkrát som videla naživo vojakov. Bol to neskutočný zážitok. Keď sme sa už dostali za hranice, tak sme sa peši vybrali do mestečka, ktoré bolo kúsok za nimi. Cesta netrvala dlho. Bolo tam kopu zaujímavých obchodov. Mamina šla s tým zámerom, že si chce kúpiť magnetku. Bohužiaľ, nikde ju nemali, tak bola veľmi sklamaná. Potom sme sa už vracali späť na hranice a domov. Na hraniciach nás čakalo ďalšie nekonečné čakanie a kontroly. Nevadí, aj tak to je môj najkrajší zážitok z prázdnin.

Štúrovo a leto s priateľmi

Monika Vrábliková

Kúpalisko Štúrovo, „grilovačky“, výlet loďou do Maďarska, múzeum starožitností, kontakty s partiou...

Cez leto som bola s rodinou týždeň na dovolenke v Štúrove. Bolo tam super, bolo nás veľa, bola aj zábava. Cez deň sme sa chodili kúpať, ale keď bolo zlé počasie, boli sme aj na výletoch. Taký najlepší pre mňa bol ten, keď sme šli loďou do Maďarska. Ešte jeden taký zaujímavý výlet bol ten, keď sme boli pozrieť staré múzeum. Videli sme staré autá, televízory, fotoaparáty, hodiny, písacie stroje, rádiá, žehličky, ktorými žehli ešte naši starí rodičia. Bývali sme v chatkách, v areáli termálneho kúpaliska. To bola jediná rodinná dovolenka. Mamina bola väčšinou v robote a ocino bol s dedom na záhrade, prerábali chatu. Ja som zvyšok prázdnin prežila s partiou, s ktorou sme sa dlho nevideli a toto leto sme sa zas skontaktovali a prežili jedno z najlepších liet, môžem ho nazvať aj ako rozlúčkové. Keď som odišla na internát a baby tento rok maturujú (aj keď sa stretávame cez víkendy) je to už iné. Cez leto sme chodili na chaty grilovať, dokonca sme tam aj prespávali. Mali sme aj bazén, tak sme sa kúpali, ale to väčšinou až tak podvečer. Bolo nám super, rada spomínam na toto leto. Mali sme takú párty „košel'ová párty“, všetci sme museli prísť v košeliach. Bolo to super!

Ešte párkrát som bola s mojimi „zlatičkami“ s Maťkou a Lenkou, to sú moje najlepšie kamarátky, ktoré ma často podržali a boli vždy pri mne. Len toto leto som s nimi bola veľmi málo, lebo oni pracovali, ale aj tak sme si užili čas, ktorý sme boli spolu.

Všetko rýchlo ušlo, prežili sme veľa zážitkov...Keď prídem domov z internátu, snažím sa užiť si víkend.

Dobrodružná cesta karavanom na Zemplínsku Šíravu a Morské oko

Jana Valjentová

Turistika, hrad, doteraz jej najkrajšia dovolenka, pri zapálených lampiónoch rozprávanie zážitkov...

Chcem sa s vami podeliť o krásne zážitky z našej dovolenky. Každý rok pravidelne chodievame na Zemplínsku Šíravu. No teraz sme si povedali, že tam pôjdeme trošku netradične – s naším novým karavanom. Vyrazili sme hneď ráno. Dorazili sme, uvarila som kávičku. Pri jej popíjaní sme si stanovili plán, čo budeme robiť, čo variť a kedy sa pôjdeme kúpať. Všetko vychádzalo podľa plánu, slniečko svietilo, aj sme niečo rýchle ukuchtili, aby sme čo najrýchlejšie oddychovali pri bazéne. Po oddychu pri bazéne sme sa išli najesť a potom sme si spravili turistický výlet na Morské oko. Čakalo tam na nás nádherné čisté jazero, ktoré sa skôr nazývalo aj Rybie pleso, vzhľadom na jeho prirodzené zarybnenie. Na druhý deň sme sa rozhodli ísť pozrieť Viniansky hrad. Je to krásna zrúcanina gotického hradu pri obci Vinné. V najbližších rokoch tam plánujú vyrábať ich vlastné pivo. Aj keď sa nám nič také mimoriadne nestalo, chcela som vám len týmto povedať, že pre mňa osobne to bola najkrajšia dovolenka, akú si môžem len priať. Čo si človek môže viac priať ako raňajky v prírode, varenie halušiek na dvojplatničke, varenie gulášu a večerné grilovanie mäsa pri zapálených lampiónoch a rozprávanie si zážitkov. Večer, keď sa poriadne zotmelo a všetko vôkol utíchlo, sme sledovali oblohu a na nej tisícky hviezd.

Stretnutie s morským ježkom

Lenka Pustowková

Pozorovala príliv a odliv mora, dobrý skutok, vracanie morských ježkov späť do mora, cestovanie...

V živote máme iba pár nezabudnuteľných zážitkov a jeden z nich sa mi prihodil práve tieto prázdniny.

Jedného dňa som sa rozhodla, že pôjdem na 10 dní na dovolenku do Chorvátska. Išla so mnou moja babka a bratranec Rado. Keď som si balila veci, bolo mi ľúto, že nevidím celých 10 dní moju rodinu a kamarátku Niku a hlavne moju dcérku Natálku. Prišiel deň, keď sme už museli odísť. Mala som zmiešané pocity. Na jednej strane som sa veľmi tešila na dovolenku a na druhej strane mi bolo veľmi ľúto, že nebudem s osobami, ktoré veľmi ľúbim. Rozlúčili sme sa a vybrali sa na cestu. Prišli sme na miesto, kde nás už čakal náš autobus a dvaja šoféri. Pánom šoférom sme odovzdali naše kufre a posadili sme sa na určené miesta. Cesta trvala 12 hodín. Celú cestu som sa dívala z okna a pozorovala úžasnú prírodu a miesta, kde som v živote nebola. Keď sme docestovali do Chorvátska, poďakovala som sa pánu Bohu, že cesta bola bez problémov a došli sme v poriadku. Páni šoféri nás zaviezli ku domu, kde sme boli ubytovaní 8 dní. Pani sprievodkyňa nám ukázala, v ktorom dome budeme bývať. Čakal nás už náš pán domáci aj so svojou manželkou. Ubytovali sme sa, prezliekli do plaviek a išli k moru. Prišli sme na pláž a moja babička sa išla s Radom kúpať. Ja som si sadla na začiatok kamenitej pláže a pozorovala príliv a odliv mora. Zrazu ku mne priplával malý morský ježko. Pozrela som sa, či je živý a keď sa začal hýbať, vedela som, že žije. Požičala som si od bratranca sieťku, nabrala ježka do sieťky a odniesla do mora, na miesto, kde nebolo veľa ľudí, aby naňho nikto nestúpil. Potom priplával ďalší. Pousmiala som sa a odniesla aj ďalšieho. Ostatné dni ubehli ako voda. Keď sme odchádzali, želala som si, aby som si takúto dovolenku mohla ešte niekedy zopakovať.

Konečne vie, čo je to láska

Zuzana Galatová

Prekvapenie od priateľa (darček - psík - americký stafordširsky teriér), tomuto týranému psíkovi pripravila útulný domov, vrtiacim chvostíkom ju každý deň víta, keď sa vracia domov...

Neviem ako začať, ale asi tým, že môj pes je moje najväčšie šťastie a najlepší priateľ. Štrnásť rokov ma mojím životom sprevádzala moja fenka nemeckého ovčiaka, Megi. Všetko sa však zmenilo, keď sa jej vytvoril nádor a náhle ma opustila. Prešli dlhé týždne a mesiace, no nikdy som na ňu neprestala myslieť. Namiesto nej ma stále sprevádzali slzy. Avšak 1. júla mi môj priateľ pripravil niečo neskutočne krásne. Vzala ma na výlet. Nevedela som kam. Naša cesta skončila v Beluši, čo mi nešlo do hlavy. Po chvíli čakania a premýšľania som v diaľke videla krásnu fenku amerického stafordširskeho teriéra, ktorá cupkala smerom k nám. Po otázkach, či sa mi páči, či by som takú chcela

a či by som si na ňu vedela zvyknúť, zrazu táto fenka menom Jenny nastúpila s nami na vlak. Najskôr som neverila vlastným očiam. Po tomto plemene som vždy túžila, zvlášť v časoch, keď ma opustila Megi. No dnes, keď ma každý deň po príchode zo školy víta jej vrtiaci sa chvostík viem, že to je to najkrajšie, čo v živote mám. Z veľkej časti je ako Megi. Keď vidí, že som smutná, snaží sa ma rôznymi spôsobmi rozveseliť, ale pripomína mi ju hlavne správaním a poslušnosťou. Má obrovské srdiečko, rovnako ako môj priateľ, pretože fenka bola týraná a on sa ju rozhodol touto formou zachrániť. Tým zlepšil a skrátil život jej aj mne a spravil z nás tú najlepšiu dvojicu. Teraz jej nič nechýba. Má pravidelnú stravu, pohyb, venujeme sa rôznym bull športom a výstavám, no hlavne konečne vie, čo je to láska a aké je krásne cítiť teplo domova.

Zvláštne, tešil som sa na školu...

Ján Okrajek

Brigáda na obecnom úrade, návšteva Dní otvorených dverí v televízii Markíza, jazda na motorke a traktore, prechádzky so psom v lese, celé prázdniny sa veľmi tešil na školu a úžasných pedagógov, ktorých táto škola má /hodil by sa smailík/...

Na začiatku prázdnin som bol doma. Od polovice júna som začal brigádovať na Obecnom úrade v našej obci Lysá pod Makytou. Natieral som zábradlie na moste v centre obce, bránky za obecným úradom, striedku turistickú informačnú tabuľku, hasičské dvere, maľoval som kultúrny dom, natieral dvere na garážach. V auguste (22.) som bol na Dni otvorených dverí v televízii Markíza. Počas prázdnin som sa vozil na motorke, traktore a chodil so psom na prechádzky do lesa. Veľmi som sa tešil celé prázdniny na našu školu a na úžasných pedagógov, ktorých táto škola má.

Plné smiechu a nových zážitkov

Kristína Rogová

Výlety, „opekačky“, chytľavý smiech na železnici zo šiat na dáme, ktoré vyzerali ako starodávny kroj, smiech, smiech a opäť smiech...

Prázdniny sa pre mňa začali ukončením školského roka. Pár dní som strávila s rodinkou, chodili sme na výlety, opekať... Asi dva týždne pred koncom júla mi zavolała moja spolužiačka Maťka, či pôjdeme von. Dohodli sme sa, že na druhý deň si pôjdeme spraviť menší výlet do Žiliny. Vo vlaku sme sa chvíľku nudili, no potom sa Maťka začala smiať, a tak rozosmiala aj mňa. Chvíľku sme sa rozprávali a potom sme si spravili aj pár fotiek. Ani sme sa nenazdali a boli sme v Žiline. Prešli sme sa po námestí, navštívili aj pár v obchodov, v každom z nich bola nejaká sranda. Na železničnej stanici sme si kúpili lístok a čakali na vlak domov. Medzitým tam prišla staršia pani. Mala na sebe šaty, ktoré sa podobali na kroj. Pozreli sme sa na seba a začali smiať. Vo vlaku, na ceste domov, sa Maťka pozerala na internete, čo sú to za šaty. No žiaľ, nepodarilo sa jej nájsť žiadne také, ktoré by sa na ne podobali. Potom ma napadla jedna

(úplne od veci) otázka. Spýtala som sa jej, či by chcela mať svadbu v kostole alebo na úrade. Chvíľku rozmýšľala a potom mi povedala, že na úrade práce. V ten moment som sa začala smiať. Vysvetlila som jej, že na úrade práce svadbu mať nemôže, pretože to sa dá len na úrade. Dostala záchvat smiechu. Bol to jeden krásny a nezabudnuteľný deň. Prišli sme na autobusovú stanicu, odprevadila som ju a odišla na svoju zastávku. Pre mňa to boli krásne prázdniny, počas ktorých bolo veľa nezabudnuteľných zážitkov. Dúfam, že aj budúce budú plné smiechu a nových zážitkov.

Ako dostať diviaka do mrazničky

Mário Chodúr

Zo šuchotania v kroví sa vyklúlo stretnutie s diviakom a skončilo sa nevšedným víťazstvom...

Jedného dňa som sa išiel s tatom prejsť do lesa. Išli sme po lese a zrazu v kroví čosi zašuchotalo. Zastavili sme a po chvíli vyskočil diviak. Otec v tú chvíľu nespánikáril a vymyslel plán, ako by sme toho diviaka dostali do mrazničky. Začal sa rozháňať, huckal ho proti sebe, až mi mráz chodil po chrbte. Divé zviera urobilo presne, čo otec očakával a začalo bežať proti nemu. On sa v poslednej chvíli uhol a diviak vrazil celou silou do duba, až zaprašťalo. Zostal ležať ako prikovaný. Chvíľočku som si ho pohladkal a potom išiel radšej svojou cestou. Ako to skončilo už neviem, ale určite má milý diviak z nás len dobrú skúsenosť.

Ako vyzerali moje prázdniny

Pavol Kubala

Vystrájanie v bazéne, chodenie na ryby, opekanie, stavanie hrádz, pomoc ocinovi s drevom, návšteva starkej, starkého, pobyt v Kremnici...skrátka, tie tohtoročné sa naozaj vydarili...

Moje prázdniny vyzerali spočiatku dosť nudne. Preto som nevedel, či sa tešiť alebo nie. Potom sa to však zmenilo.

Pár dní som strávil u bratranca v susednej dedine. Ráno sme vždy niečo porobili, poobede sme vystrájali v bazéne tak, ako to my chalani vieme a večer sme sa boli prejsť alebo si zabehať. Ako hokejista sa musím udržať vo forme, aj keď nie vždy sa mi chce. Neskôr sme začali chodiť na ryby. Myslel som, že sa tam budem nudiť, no mýlil som sa. Keď som s tými správnymi ľuďmi, je o zábavu postarané. Od bratranca som síce prišiel po týždni, no na ryby sme chodili vždy, keď sa dalo. Pri rieke sme opekali slaninu a stavali sme hrádzu, v ktorej sme sa neskôr kúpali. Keď som bol doma, pomáhal som ocinovi s drevom na zimu. Pokiaľ som už skutočne nemal čo robiť, išiel som ku starkej. Pozrieť starkú, starkého, no hlavne malú sesternicu, s ktorou som sa pohral a občas zobral na prechádzku. Aspoň trochu som tým pomohol tete. No a koniec prázdnin sme s ocinom, maminou a sestrou strávili v Kremnici. Je to síce malé mesto, no okúzľujúce. Boli sme ubytovaní v autokempingu pri kúpalisku Katarína. Mali sme raňajky a večere, na obedy chodili do mesta. Boli sme si popozerať aj miestne pamiatky, ako Kostol svätej Kataríny, Banícku baštu, barokovú fontánu, Mincovňu, odkiaľ sme si priniesli suveníry, a to mince, ktoré sme si sami vyrazili. Poslednou pamiatkou bol Mórový stĺp svätej Trojice, ktorý je v súčasnosti výrazným prvkom Kremnice. Po návrate domov som stihol akurát dobrý koncert v meste, takže zasa vyhrali priatelia a dobrá hudba pred vybaľovaním a rozprávaním zážitkov. Na to bol čas ďalší deň.

Takže moje tohtoročné prázdniny, môžem povedať, sa celkom vydarili a už teraz sa teším na ďalšie.

Ivanov strach z labutí

Martin Štefanko

Najradšej chodí k vode, Ivan má síce rád vodu, ale nie labute...

Na letné prázdniny sa vždy teším najviac. Neviem sa dočkať, keď si konečne oddýchnem od školy. Najradšej chodím k vode, aj napriek tomu, že nie som dobrý plavec. Prišiel deň, keď sme sa k nej vybrali s kamarátom Ivom. Neďaleko nás je Nosická priehrada. Prešli sme cez mohutné kamene a ostré konáre. Konečne sme na mieste. Našli sme vhodné miesto, dali si súťaž - hádzanie kameňov do vody. Neďaleko plávali dve biele labute... Ivo sa zľakol a utiekol. Ja som im hodil trochu tyčínok, čo sme mali so sebou. Ivovi som povedal, že mu nič neurobia, ale on sa aj tak nemienil k nim priblížiť. Potom sme išli domov. Celý deň sme sa bavili o Ivanovom strachu z labutí a špekulovali, ako mu pomôcť prekonať ho.

Dokonalý deň

Martin Biel

Krásny víkend s rodinou v Tatrách, pobyt v Tatralandii...

Aký je môj najkrajší zážitok? Mohol by som ich opísať toľko..., ale tento je ten, na ktorý rád spomínam. Krásny víkend v Tatrách s mojou rodinou. Preskúmali sme Tatry ako nikdy predtým. Ale pekne postupne. V piatok sa zdolával jeden z najvyšších vrchov Tatier, Chopok. Náročnú cestu plnú bolesti v nohách a zlého terénu, vystriedali pocity radosti a šťastia z pohľadu na neopísateľný výhľad z tohto strmáka. Po náročnom stúpaní sme si oddýchli v dedinke Vlkolinec, kde sme obdivovali staré domčeky našich predkov. Sobotňajší deň bol zo všetkých dní asi najlepší. So svojou rodinou sme sa dosýtosti vybláznili na vodných atrakciách v najväčšom aquaparku na Slovensku v Tatralandii. Nezaobišlo sa to bez modrín z tobogánov. No predsa to za tento zážitok stálo. Ale i tento dokonalý deň musel skončiť a musel som pomaly baliť svoje veci domov. I keď nerád, no domov je domov. Nedeľa bola dosť pochmúrna. Včerajšie krásne slnečné počasie vystriedal upršaný deň s búrkami. Dnes sme mali ísť k Liptovskej Mare, no počasie nám to nedovolilo. Namiesto toho sme si rozprávali svoje zážitky z tohto dokonalého výletu a zabávali sme sa detskými hrami. Na tento deň aj tak rád spomínam!

Smer Lyon - Praha

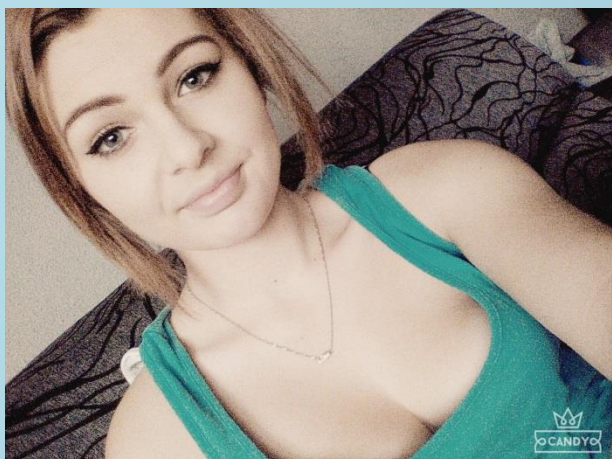
Lukáš Bako

Z Dohňan rovno do Lyonu, návšteva leteckého múzea v Sinshaime a ďalšie príjemné zážitky...

Moje prázdniny začali hneď po prevzatí vysvedčenia. Rýchlo som prišiel domov, prezliekol sa a išiel von za kamarátmi. O týždeň neskôr mi otec oznámil, že pôjdem s ním (kamiónom) na služobnú cestu do Francúzska. Zbalil som si veci a rozlúčil sa s rodinou. Hneď ráno sme vyrazili, najskôr na vlak do Dohňan. Vybaliť sme veci, natankovali a namierili rovno do francúzskeho mesta Lyon. Prechádzali sme cez Česko a Nemecko. Cesta nám trvala 2 a pol dňa. Po vykládke prvej nakládky sme putovali na druhú adresu, ktorú nám poslal dispečer. Na mieste určenia sme si dali pauzu. Po výdatnej večeri a sprche som sa veľmi tešil na ďalší deň. Doobeda sme prevzali nakládku a išli smer Praha. Keďže v Nemecku bol sviatok, tak sme museli zostať stáť, a tak sme využili príležitosť a navštívili letecké múzeum v Sinshaime. Neboli tam len letecké exponáty, ale aj tanky, vozy, autá a ďalšie zaujímavé veci. Keďže sme vykladali v Prahe, celý víkend sme strávili v Beroune. Pozreli sme si mesto a jeho okolie. Navštívili sme aj vyhliadkovú vežu, výhľad z nej bol krásny. Po dvoch dňoch sme sa vrátili domov, plní pekných spomienok.

Prázdniny s Peťou

Vanesa Hívešová

Prázdninový víkend u Peti, jazda na koni, kúpanie v Rajeckých Tepličiach...

Rada by som vám priblížila aspoň kúsok z mojich prázdnin, ktoré som prežila s kamarátkou Peťou. Peťa je moja kamarátka, ktorú som spoznala na kúpalisku v Žiline. Každé leto sa navštevujeme a prežijeme spolu pekné dni, plné zábavy a slnka. Tentokrát som bola u nej ja a na víkend, ktorý som u nej prežila veľmi rada spomínam. Jeden letný piatok som nasadla na vlak a vybrala sa do Žiliny, kde ma už kamarátka čakala na stanici. Peťa býva v Lietavskej Svinnej. Je to dedina, ktorá leží v doline neďaleko Žiliny. Cestou tam som si

všimla zrúcaninu hradu. Dosť ma zaujala. Peťa povedala, že ma tam vezme na prechádzku. Tešila som sa, lebo som vedela, že to bude zaujímavý víkend. Dorazili sme ku nej domov, vybalila som si veci a už ma volala von. Išli sme ku jej kamarátke Monike, ktorej oco chová kone. Majú krásny ranč a veľa krásnych koní. V ten deň som prvýkrát sedela na koni. Bol to pre mňa úžasný zážitok. Jazdili sme po okolitých lúkach, na ktorých bol nádherný výhľad na okolitú prírodu. Potom sme išli grilovať. Sedeli sme do noci na terase. Grilovalo sa, Monika krásne hrala na gitare. Skrátka, krásny večer! Unavené sme nad ránom zaľahli do postele a spali skoro do obeda. Bola sobota a Peťa ma aj s jej rodičmi pozvala na kúpalisko do Rajca. Naobedovali sme sa, zbalili si veci a vyrazili. Bolo tam pekne. Kúpali sme sa, bláznili vo vode, no hlavne sme sa opaľovali. Slnko príjemne hrialo a my sme boli krásne opálené. Pozvala som Peťu na zmrzlinu a poviem vám, takú dobrú zmrzlinu som dlho nemala. Boli sme tam skoro celý deň. Po ceste domov nás jej rodičia vzali do Rajeckých Teplíc, kde sú kúpele Afrodita a vedľa je jazierko. Majú tam malé loďky, ktoré si môžu ľudia požičať, dokonca tam plávajú aj labute a veľké pstruhy. Posedeli sme na lavičke a oddychovali. Domov sme prišli až večer. Unavené sme sadli na lavičku a rozmyšľali, ako prežijeme posledný deň môjho pobytu u nich. Spomenula som si na hrad, ktorý som videla po ceste ku nim. Peťa povedala, že nás tam jej oco vezme. Museli sme sa na to poriadne vyspať. Na druhé ráno nás už čakali na stole raňajky. Najedli sme sa a už nás Petin oco zháňal. Vzala som si ruksak a plná očakávaní som kráčala s nimi. Išli sme po lúke až pod hrad. Tam sme zabočili na chodník, ktorý viedol lesom až na samotný hrad. Bola to zrúcanina Lietavského hradu. Na začiatku bola veľká klenba, ktorá bola, vraj, pôvodne súčasťou brány. Všade okolo bolo veľa zaujímavých vecí. Všetko som si fotila. Prišli sme na veľké nádvorie hradu, kde boli zrúcané steny. Bola tam skupinka robotníkov, ktorí hrad opravovali. Z jedného miesta bol krásny výhľad na Žilinu. Petin oco mi podal ďalekohľad, aby som sa pozrela po okolí. Bolo krásne byť tak vysoko. Stálo to za námahu. Boli sme tam skoro dve hodiny. Unavené sme dorazili domov. Bola som veľmi rada, že ma tam vzali, ale aj smutná, pretože môj pobyt u Peti a jej rodiny končil. Pobalila som si veci, rozlúčila sa, poďakovala za pekný víkend a utekala na vlak. Cestou domov som premýšľala nad tým, čo všetko som za taký krátky čas zažila. Doma som rodine všetko vyrozprávala a ukázala fotky.

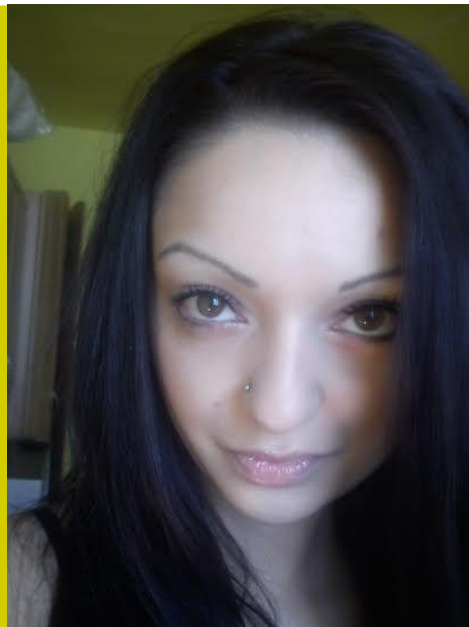
To bol môj najkrajší zážitok, aký som počas prázdnin zažila. Kamarátke veľmi pekne ďakujem a na budúce leto ju pozvem zasa ja ku nám.

Dovolenka v Bulharsku

Katka Makošová

V 29-tich rokoch si uvedomila nevyhnutnosť maturitného vzdelania (nikdy nie je neskoro, Katka), zo stereotypu v práci ju vytiahla kamarátka, s ktorou navštívili pláže v Bulharsku, vraj, na jednotku zvládla prvýkrát cestu lietadlom, sladké nič nerobenie, vylihovanie na slnku, dobré jedlo, relax...okrem zážitkov doplnenie si šatníka (ako každá „ženská“)..

Už nepatrím k najmladším ročníkom, a tak sa už pár rokov nemôžem tešiť z prázdnin. Napriek tomu toto leto bolo neskutočne vydarené. Slniečko pražilo ako v prímorských oblastiach. Aj tak som zatúžila po relaxe a oddychu zo stereotypu z práce. Potrebovala som vypnúť, načerpať nové sily. S kamarátkou sme sa rozhodli stráviť dovolenku v Bulharsku. Balenie som si nechala na poslednú chvíľu, ako zvyčajne. Celú cestu na letisko som bola veľmi nervózna a nedočkavá. Trošku som sa aj bála, bol to môj prvý let. Zvládla som to, vraj, na jednotku. Po príchode na hotel sa začala dovolenka ako sa patrí. Sladké nič nerobenie, iba vylihovanie na pláži, dobré jedlo a relax. Týždeň ušiel ako voda a musel prísť čas pobaliť sa. Bola som smutná, bolo mi tak úžasne a musím ísť domov! Ale bola to krásna dovolenka. Doniesla som si veľa pekných zážitkov a ako typická žena aj niečo nové do šatníka. Už sa teším na ďalšie leto.

Božská krása

Katarína Pleváková

Stan, karimatka, „foťák“, lov rýb, splavovanie rieky, túry na bicykli, camping s gitarou, duša pištiaca po čistej panenskej prírode, kde líšky dávajú dobrú noc - Slovácko, ktoré opisuje aj hudobná skupina Chinaski v piesni Víno...

Samota. Pocit blaženosti, voľných myšlienok.

Príroda. čerstvý vzduch, zvieratá, panenská príroda, hory, lesy, lúky.

Poézia. Môjmu srdcu blízka, miesto, kde si vylejem srdce, kde sa vyplače moja duša.

Keď sa spoja tieto tri veci, vznikne úžasná kombinácia, podobá eufórii, ktorá ma naplňa. Príroda je pre mňa droga, a ak ju nemám, som ako notorik, ktorý spraví všetko pre to, aby získal to, po čom jeho duša píše. Posledný školský deň som zbalila stan, karimatku, fotoaparát a odišla vlakom do krajiny, ktorá je môjmu srdcu najbližšia - Slovácko, tá česká časť, je to najkrásnejšie miesto, ktoré moje oči v živote videli - Pálava, Kyjov, Sudoměřice a nakoniec to najkrajšie mesto - Strážnice. Na prelome Baťovho kanálu a rieky Velička som si rozložila stan. Kúsok vedľa bol hotel, kde som pracovala, kde som sa zdržala celé dva mesiace. Strážnice sú krásne mesto, ale skôr by som ich nazvala väčšou obcou. Všetci sa tu poznajú, ľudia sú priateľskí a dajú vám aj to posledné, čo majú. Je to krajina, kde okolo vás s radosťou prebehne zajačik, srnky sa pokojne pasú na lúke a líšky vám dávajú dobrú noc. Pre človeka, ktorý je spätý tak s prírodou ako ja, je to to najkrajšie božské vykúpenie a pohladenie na duši. V Strážniciach som za krátku dobu spoznala človeka, ktorý mal také isté záľuby ako ja. „Parťák na túlačku, paráda!“ Priniesol si veci a stanoval so mnou. Ráno sme si ulovili ryby, ktoré sme predali na trhu a za zisk sme si požičali bicykle na 2-dňovú túru. Prešli sme desiatky kilometrov, cez lesy, polia a vinárske osady, kde včely vyhrávali symfónie, ktoré hľadajú všetky zmysly. V noci sme prespali na rozhľadni, z ktorej sme mali výhľad na hviezdy a spolu s gitarou sme si spravili príjemný večer. V tú noc som sa zamilovala do Strážnic. Líšky štekali, sovy húkali a ja s perom v ruke som značila všetko, čo som zažila. Bolo a je toho neúrekom, ale zbytočné je to opisovať, lebo mi to príde ako tovar z druhej ruky. Jedno je však isté. Nie je lepšia skúška do života, ako v 16-tich zbalíť veci a starať sa sám o seba. A ak náhodou raz nebudete vedieť, či ste zamilovaný, tak ako som ja zamilovaná do Strážnic, skúste si spomenúť na zážitok. Slzy potom budú tým najkrajším gestom, avšak až po úsmeve. A ak niekto nevie, kde sa nachádza tá Božská krása, ktorá si získala celé moje srdce, stačí si pustiť pieseň Víno, od skupiny Chinaski. Tá pieseň je medom na moje spomienky.

Vychádzka na Malý Manín

Ondrej Uhrecký

Výlet na Malý Manín, pozorovanie srniek, nevšedný zážitok....

Bol 12. august 2015, krátko po piatej hodine. S kamarátom Robom sme sa rozhodli ísť na rannú vychádzku, s cieľom urobiť pár fotografií krásnej prírody. U Roba som spal, takže sme nemuseli jeden na druhého vyčkávať. To, že pôjdeme na Malý Manín, bolo vopred dohodnuté. Odtiaľ je pekný výhľad na okolie Považskej Bystrice. Od Robovho domu sme to nemali veľmi ďaleko, ale aj keby áno, nerobilo by nám to nejaký problém. Radi totižto chodíme na dlhšie vychádzky. Ale vrátim sa späť k našej vychádzke. Vstali sme, obliekli sme si tmavé tepláky, gumáky a čierne bundy. Všetko sme robili potichu, aby sme nezбудili ostatných. Zobrali sme si fotoaparáty a vyrazili. Celou cestou tam sme hovorili o tom, ako by bolo super, kebyže uvidíme aj nejakú lesnú zver. Boli sme asi v polovici cesty a hovorím Robovi: „Buď tichšie, sú tam srnky.“ Boli asi štyri, z toho dve mladé a jeden obrovský srnec. Nikdy sme nevideli mladé srny, takže sme boli nadšení. Chcel som si ich odfoťiť, ale Robo ma upozornil, že ak budem mať zapnutý blesk, vyplaším ich a ak ho budem mať vypnutý, veľmi ich nebude vidno. Nechcel som ich vyplašiť, a tak som nefotil. Pozorovali sme ich asi desať minút. Zrazu vidíme, že jedno mladé srnča sa k nám blíži. Boli sme vystrašení oveľa viac ako to mladé. Báli sme sa, že na nás srnec zaútočí. Srnča bolo od nás asi tri metre. V tom momente som si v duchu povedal: prečo nemám pri sebe nejakú sušienku, zrno alebo suchý chlieb, možno by mi jedlo z ruky. Ale asi som mal len bujnú fantáziu. Robo sa ma opýtal: „Čo urobíme?“ Ja na to: „Pomaly sa otoč na a vykroč!“ Urobil som to isté a pomaly sme kráčali od mladého. Boli sme od nich asi 20 metrov a kráčali smerom do doliny. Nadšení z tohto nevšedného zážitku a z pocitu, že sa nám nič nestalo, sme sa vracali k Robovmu domu a vraceli o tom, čo by sa mohlo stať, keby na nás srnec zaútočil. V dome ešte všetci spali. Nachystali sme raňajky, aby si nemusela Robova mama robiť starosti. Všetko sme im, až do poslednej bodky, porozprávali. Na Manín môžeme ísť hocikedy, ale vidieť toľko srniek, to už sa nám asi nikdy nepodarí. Ale viete, ako sa hovorí, nikdy nehovor nikdy!

Super dovolenka v Taliansku

Natália Kvaššayová

Talianske pláže, kúpanie v čistom mori, pekné zážitky z karavánu v campingu, návšteva historických pamiatok Talianska...

Rada by som vám opísala môj príbeh z letných prázdnin. Jedného pekného dňa k nám prišla na návštevu teta. Ako obvykle si dala s maminou kávu. Ako sme sa rozprávali, spýtala sa ma, či by som nešla s ňou a jej synom na dovolenku do Talianka. Veľmi som sa potešila. Nikdy som s nimi nebola na dovolenke. Samozrejme, že som hneď súhlasila. Povedala mi to 2 dni pred odchodom. Ale prehovárala som moju maminu, nech ide ona namiesto mňa. Chcela som, nech si oddýchne a načerpá sily, lebo má veľa starostí. Ale ona ma prehovárala, že nechce ísť, že mám ísť ja. Nakoniec som sa rozhodla, že idem. Predsa takú príležitosť ísť na dovolenku dlho nebudem mať. Bežala som za tetou domov a povedala som jej s úsmevom na tvári, že idem. Teta bola veľmi rada, hneď mi povedala, čo si mám zobrať. Keď som prišla domov, začala som rozmýšľať, čo si pobalím. Niečo som si pobalila ale stále som mala pocit, že mi ešte niečo chýba. Mamina ma ubezpečovala, že všetko, čo potrebujem mám, nech

nestresujem. Nastal ten deň. Ráno som bola v rozpakoch, nevedela som, čo ma čaká. Keď sme vyrazili, všetok stres zo mňa opadol. Veľmi som sa tešila, kedy už dorazíme. Skoro celú cestu som prespala. Prvý deň sme sa len vybalili a oddýchli si po únavnej ceste. Bývali sme v kempingu v karavane. Bolo to niečo nové a zaujímavé, páčilo sa mi to, nikdy som takto nebývala. Na druhý deň sme šli na pláž, ktorá bola úžasná. Piesok bol jemný ako múka a more krásne modré a teplučké. V mori som bola skoro stále. Chodili sme na výlety loďou na druhý ostrov, kde bola kamenistá pláž. Kamenky tam boli malé a krásne obrúsené morom. V jeden deň sme sa išli prejsť do mesta. Videli sme veľa pamiatok a krásne staré budovy. Bolo tam mólo, z ktorého bol krásny výhľad na maják, ktorý bol na ostrovčeku, a to hneď vedľa mesta, kde sme bývali. Ľudia tam boli milí a príjemní. Keď sme už mali odchádzať, bolo mi smutno, že už pôjdeme domov, ale na druhej strane som sa už tešila na rodinu a priateľov, ktorí ma čakali na Slovensku. Nastal deň D. Škoda! Netešila som sa veľmi. Keď sme prišli domov, hneď som skočila mamine do náručia. Bola som rada, že už som doma. Hneď som jej vyrozprávala všetky zážitky. Neľutujem, že som sa rozhodla ísť. Bola to super dovolenka.

Vianoce, Vianoce, prichádzajú...

Pamätám si Vianoce ako malé dieťa. Moji rodičia ma vždy viedli k tomu, že darčeky nie sú to najkrajšie na Vianociach. Ja som však bola ešte malé dievča a vtedy som sa tešila iba na darčeky.

Vianoce som mala vždy pekné. Mám staršiu sestru, tak sme sa na tie chvíle tešili dvojnásobne. Verili sme, že darčeky nosí Ježiško, tak sme vždy pred štedrým večerom začali poslúchať. Jedného dňa, keď som zostala doma iba s mojou starou mamou mi napadlo, či už darčeky nemáme doma. Pomaly a hlavne veľmi potichu som ich začala hľadať. Keď som si už myslela, že nič nenájdem, napadlo mi ešte jedno miesto. Pomaly, so strachom v očiach, som sa vkradla do spálne svojich rodičov, a s veľkou zvedavosťou som otvárala ich skriňu. Vtom som počula svoju maminu, ako prichádza domov. Rýchlo som sa rozbehla do svojej izby. Neskôr, keď sme si všetci našli pod stromčekom darčeky, bola som rada, že som vtedy nič nenašla, lebo by som už nebola taká nadšená, ako keď som ich otvárala v takej krásnej atmosfére. Teraz, keď som už staršia, som si spomenula na tento zážitok. Možno preto mi zostal v pamäti, lebo nie je nič krajšie ako detská vianočná radosť. Vianoce sú chvíle, na ktoré dospelí často spomínajú, spomínajú na chvíle, keď boli oni ešte malé deti. Dnes viem, že keby ma mamina nepristihla pri hľadaní darčiekov, mala by som Vianoce a všetku radosť z nich pokazenú.

Adriana Suchárová

Veselé Vianoce a šťastný nový rok vám praje redakcia NÚS